LO CANYERET

Col·legi de l'Advocacia de Lleida · núm. 123 · Abril 2026

SANT RAIMON 2026

Placa commemorativa de l'Ajuntament pel 175è aniversari del Col·legi

IL·LUSTRE COL·LEGI DE L'ADVOCACIA DE LLEIDA

Edita
Col·legi de l'Advocacia de Lleida
Pl. Sant Joan, 6-8, 1r – 25007 Lleida
Tel. 973 23 80 07 – Fax 973 23 03 76
canyeret_cr@advocatslleida.org
http://advocatslleida.org

Director
Josep Corbella i Duch, advocat

Consell de Redacció
Josep Corbella i Duch, advocat
Ramon Forteza Colomé, advocat
Celia Martínez Oset, advocada
Carla Mas Santacreu, advocada
Simeó Miquel Roé, advocat
Enric Rubio Gallart, advocat

Consell Editorial
Antonieta Martí Teruel, degana
Albert Guilanyà Foix, president Audiència Provincial Lleida
Jorge Lucía Morlans, fiscal en cap Lleida
Antoni Vaquer Aloy, catedràtic dret civil UdL
Ana Mª Romero Murillo, professora dret del treball UdL

Col·laboradors
Marta Bergadà Minguell, advocada
Guillermo Muñoz Gómez, advocat
Eva Ramon Esteve, Comissió DDHH
Montse Amorós Julvez

Impressió | Departament de publicitat
Edicions MIC
Tel. 93 799 07 07
www.revistesamida.cat

Dipòsit Legal: L-203-1998

LO CANYERET no es fa responsable de les opinions expressades pels col·laboradors en els escrits signats. Tots els drets reservats. Ni la totalitat ni part d'aquesta revista pot reproduir-se o transmetre's per cap procediment electrònic o mecànic, sense permís previ i per escrit del Col·legi de l'Advocacia de Lleida. L'autor o autors dels treballs presentats conservaran la propietat intel·lectual dels mateixos, cedint en exclusiva a la revista LO CANYERET el dret d'explotació de l'obra.

Fotos: Genaro Masot / Paeria

Sumari

• **CARTA DE LA DEGANA** **3**

• **DIAGNÓSTICO PRENATAL**
EL ERROR DE DIAGNÓSTICO PRENATAL: análisis de las acciones de wrongful birth en el ordenamiento jurídico español **4**
Guillermo Muñoz Gómez

• **EMBARGOS**
EMBARGOS POR DERIVACIÓN DE LA TGSS: Lo que pasa si no liquidas bien los gananciales **10**
Marta Bergadà Minguell

• **RESSEGUINT**
Resseguint els Diaris Oficials **12**

• **SANT RAMON DE PENYAFORT 2026** **14**

• **FONS SOCIAL ALEXANDRE DE SÀRRAGA A LA SOLIDARITAT 2025** **19**

• **VERMUT LITERARI - PREMI "RELATS CURTS 175È ANIVERSARI DEL COL·LEGI"** **20**
1r Premi: Em dic Kamal i tinc 14 anys.
Jaume Belló Miró **21**

• **ADVOCACIA JOVE**
Sant Raimon 2026 ..... **23**
Sopar Jurídic **23**

• **TEATRE DEL TALIÓN**
Miles Gloriosus **24**

• **ACTIVITAT COLEGIAL** **25**

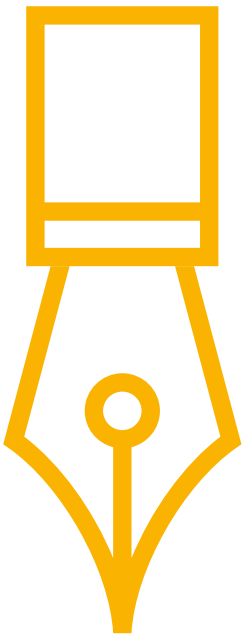
• **COMISSIÓ DDHH**
Mutualitats alternatives i integració al RETA.
Eva Ramon Esteve **29**

• **CENS COL·LEGIAL** **31**

• **PREMI LO CANYERET** **32**

• **CATALÀ A LA CARTA**
Terminologia bàsica en matèria de discapacitat: errors comuns i recomanacions. **33**

TORNAR AL SUMARI

Criteris orientatius de costes processals, entre la seguretat jurídica i l'exigència de competència.

Malgrat que la Llei Orgànica 5/2024, del dret de defensa es va publicar el novembre de 2024, continua el debat sobre les costes processals.

Els honoraris en l'àmbit de l'advocacia són lliures o, el que és el mateix, no hi ha barems oficials mínims obligatoris i la retribució es fixa en la relació advocat-client. Per tant, en el nostre àmbit no hi pot haver criteris fixos i és indispensable un full d'encàrrec cas per cas.

El que l'advocacia demanda, de conformitat amb l'article 6 de la Llei Orgànica del dret de defensa i els principis d'una bona pràctica de la professió, és poder disposar d'uns criteris orientatius. Aquests criteris permeten facilitar la informació a la ciutadania i resoldre les consultes de clients per tal de conèixer, tal com s'indica, orientativament, el que pot suposar econòmicament les costes en cas de pèrdua d'un plet.

Els col·legis han defensat durant anys l'ús de criteris orientatius com a guies que indiquen quins honoraris poden considerar-se raonables en cada cas, essent exclusivament un punt de referència; aportant seguretat i permeten, tant a jutges com a ciutadans, tenir una idea dels possibles costos.

No obstant això, les autoritats encarregades de vetllar per la competència econòmica ho consideren un problema perquè s'alerta que tot i que no siguin obligatoris, a la pràctica acabin funcionant com a tal. És a dir, que per concloure la restricció de la competència s'usa com a premissa la hipòtesi que molts professionals acabessin utilitzant els criteris orientatius com a base per fixar els seus preus o tarifes i que això provoqués una reducció d'opcions per a la ciutadania a l'hora d'escollir els serveis donat que el mercat estaria homogeneïtzat. En aquest sentit, la CNMC es manté ferma en considerar que si els criteris orientatius incorporen xifres, poden convertir-se a la pràctica en recomanacions col·lectives de preus, prohibides per la normativa de defensa de la competència en tant que conductes col·lusòries per poder produir l'efecte d'impedir-la, restringir-la o falsejar-la, d'acord amb l'article 1 de la Llei 15/2007, de 3 de juliol, de defensa de la competència.

En poques paraules, continuem sense una solució entre l'exigència de transparència per al justiciable i la defensa del lliure mercat. I, en conseqüència, mantindrem l'esforç i lluita per obtenir el desllorigador d'aquesta situació, des del poder legislatiu amb una resolució definitiva que no depengui d'interpretacions jurisprudencials ni possibles disparitats de criteris.

Per una altra banda, com cada any al gener, el nostre Col·legi va celebrar Sant Raimon de Penyafort. En l'interior d'aquestes pàgines compartim amb vosaltres un breu resum, amb menció especial per a les incorporacions dels nous lletrats i lletrades, i el reconeixement als companys i companyes que van celebrar els 25 i 40 anys de l'exercici de la professió.

Antonieta Martí i Teruel
Degana

TORNAR AL SUMARI

EL ERROR DE DIAGNÓSTICO PRENATAL: análisis de las acciones de wrongful birth en el ordenamiento jurídico español

GUILLERMO MUÑOZ GÓMEZ

Abogado; Tramitador de siniestros de RCP de AMA; Máster en Derecho Sanitario, UCJC

1. Wrongful Birth: Nacimiento injusto o no deseado

El nacimiento de un hijo es uno de los momentos que una gran parte de la población sueña con que algún día pase. El mayor deseo para una madre o un padre es que su hijo sea concebido en plenitud de salud, y que este no nazca con ninguna malformación, enfermedad incurable o condición. A pesar de que la gran mayoría de las gestaciones se desarrollan sin incidencias (más allá de las propias del proceso de concebir a un nuevo ser), siempre cabe la posibilidad de que surja alguna complicación en el feto, bien durante el embarazo o bien durante el parto. En la primera, la gestante tendría la facultad de decidir interrumpir el embarazo, en función del estado de la madre y el feto, así como de los plazos legales vigentes.

Para que la madre pueda ejercer su derecho al aborto, el profesional sanitario debe informarle sobre los problemas de salud que padece el feto y ofrecerle la posibilidad de someterse a determinadas pruebas durante su embarazo. Cuando no lo hace, y finalmente nace el feto con alguna malformación o enfermedad incurable, cabe la posibilidad de que surja un derecho por parte de la madre a ser indemnizada. Estas son las denominadas acciones de ***wrongful birth***, en las cuales la madre reclama responsabilidad a un profesional sanitario, solicitando una indemnización por daños y perjuicios con motivo de no haber obtenido la información suficiente a tiempo de los problemas de salud con los que iba a nacer su hijo; los cuales, de haberlos sabido, habría tomado la decisión de interrumpir voluntariamente el embarazo y ejercer su derecho al aborto.

Es importante resaltar que el profesional sanitario no causa el mal al niño ni incrementó el riesgo de que se produjera el daño en cuestión con su actuación, sino que se trata de un supuesto claro de pérdida de oportunidad en el que se le priva de información a la madre para decidir sobre si continuar o no

con el embarazo. Así lo expone la **Sentencia del Tribunal Supremo de la Sala de lo Civil de 19 de mayo de 2015**[1]: "*Solo desde una concepción absolutamente maximalista de la relación de causalidad cabría imputar a aquel médico la grave enfermedad que padece la hija de la recurrente, a lo que debe añadirse que ignoramos por completo las vicisitudes de la gestación de la demandante, el seguimiento del embarazo por los servicios médicos y si la patología que sufrió la niña se detectó o no durante dicho embarazo…*"

Por otro lado, las reclamaciones de *wrongful birth* y similares giran en torno a la ausencia de información, la cual ha privado a los padres de tomar una decisión trascendental para su vida y la de su hijo. Pero, ¿y si no se produce un daño? Es decir, ¿habría algún tipo de responsabilidad por parte del facultativo en el supuesto de que se omita información, pero finalmente el niño nazca sano? Hasta el momento, podemos afirmar que no habría responsabilidad por parte del facultativo, ya que el desenlace, que es que el niño nazca sano, se ha llevado a cabo. No se le habría causado un daño, a diferencia de las acciones de *wrongful birth,* en las cuales se produce una pérdida de oportunidad.

Nuestro Tribunal Supremo resuelve en otros supuestos de praxis médica, como es la **Sentencia de la Sala de lo Civil de 4 de marzo de 2011**[2], que la ausencia de información sin daño no genera responsabilidad. El fin último de la actuación médica es que el niño nazca en plenitud de salud; por tanto, poco sentido tendría que se reclamara frente al profesional sanitario cuando el final ha sido feliz. Afortunadamente, son tremendamente infrecuentes este tipo de reclamaciones en lo que respecta a asuntos de error de diagnóstico prenatal, y más aún que los tenga que resolver el Tribunal Supremo.

2. El *Wrongful Life* y el *Wrongful Conception* en el Ordenamiento Jurídico Español

La figura jurídica del *wrongful birth* puede suscitar confusión respecto de otras como el ***wrongful life*** –como de hecho se puede observar en la Sentencia de la Sala Tercera del Tribunal Supremo de 4 de noviembre de 2008[3] – y el ***wrongful conception***.

Comenzando por esta última, también conocida como *wrongful pregnancy*, se ejercita por los padres por el nacimiento de un hijo sano, pero no deseado, que fue concebido con motivo del fallo de las medidas anticonceptivas adoptadas por los progenitores. En este supuesto, a diferencia del anterior, no se ha privado a la madre de haber podido interrumpir el embarazo a tiempo, sino que, directamente, no quería haberse quedado embarazada, y había procedido a tomar medidas en consecuencia; bien ella o bien su pareja.

Tenemos diferentes ejemplos en nuestra jurisprudencia que estiman estas reclamaciones formuladas por los progenitores, como la Sentencia del Tribunal Supremo de octubre del año 2000[4]. Esta doctrina lleva a indemnizar a los progenitores con un daño moral por lo inesperado de la paternidad. Es decir, los padres no esperaban de ninguna de las maneras concebir un hijo, puesto que habían tomado medidas anticonceptivas.

Por tanto, ¿podemos afirmar que se indemniza el nacimiento de un hijo sano? La respuesta es tanto sí como no. Se indemniza a los padres la pérdida de oportunidad que han tenido debido al fallo de las medidas anticonceptivas. De esta manera, es indiferente la salud con la que haya nacido su hijo, puesto que su voluntad era no tenerlo.

Por otro lado, el *wrongful life* es una figura jurídica que es imprescindible diferenciar del *wrongful birth* porque de ello va a depender la viabilidad de la reclamación en sede judicial. Si bien hemos expuesto que en el *wrongful birth* reclaman los padres, en el caso del *wrongful life* el que reclama es el hijo –o, en su defecto, sus padres en representación de éste–. Es una pequeña diferencia, pero que a efectos prácticos es esencial distinguir. En el caso del *wrongful birth* se reclama la pérdida de oportunidad que ha tenido la madre para ejercer su derecho al aborto; mientras que en el *wrongful life* se reclama el derecho a la vida. Una vida injusta. El propio niño centra su pretensión en el derecho a la vida. En definitiva, se reclaman derechos diferentes.

Por centrarnos en el nacimiento injusto, ya que trataremos el *wrongful birth* en posteriores apartados, podemos afirmar que no tiene cabida en nuestro Ordenamiento Jurídico, y que es una acción que tiende a desestimarse por nuestro Tribunal Supremo. Ejemplo de ello es la **Sentencia de la Sala de lo Civil de 5 de junio de 1998**[5], que nos deja la siguiente reflexión sobre la vida: "*… la vida humana es un bien precioso en cualquier sociedad civilizada, cuyo ordenamiento jurídico la protege ante todo y sobre todo. No puede admitirse que el nacimiento de hijos no previstos sea un mal para los progenitores, ni siquiera cuando, como ocurre en el presente caso, los nacidos carecen de tara o enfermedad que pudiera servir de excusa para sostener lo contrario de lo anteriormente afirmado*".

---

1 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 19 de mayo de 2015.

2 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 4 de marzo de 2011.

3 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 4 de noviembre de 2008.

4 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 3 de octubre de 2000.

5 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 5 de junio de 1998.

De hecho, la **Sentencia del Tribunal Supremo de 4 de noviembre de 2008**[6] que hemos mencionado con anterioridad recoge otra reflexión, esta vez haciendo referencia al derecho a la vida como uno de los Derechos Fundamentales troncales de nuestra Constitución: "*No hay nacimientos equivocados o lesivos, ya que el art. 15 de la Constitución implica que toda vida humana es digna de ser vivida*". Sentencia que es citada, por ejemplo, en la de 29 de junio de 2011[7].

En definitiva, ningún nacimiento es un mal en sí mismo y, por tanto, no se estiman las acciones de *wrongful life* en nuestro Ordenamiento Jurídico, ya que estaríamos vulnerando uno de los Derechos Fundamentales.

En el caso de que formulen la reclamación tanto los padres, por sí mismos, como en representación de su hijo, el Tribunal Supremo suele decidir no abordar el *wrongful life* y sí estimar la reclamación de *wrongful birth*, como sucede en las Sentencias de la Sala de lo Civil de 6 de julio de 2007[8] y 18 de mayo de 2006[9].

3. Legitimación activa: ¿Un derecho exclusivo de la madre?

La legitimación para ejercer la acción de *wrongful birth* recae en la madre, por el simple hecho de que es la que tiene que decidir si quiere continuar con el embarazo o ejercer su derecho al aborto. Es más, l**a Sala de lo Contencioso del Tribunal Supremo, en Sentencia de 5 de diciembre de 2007**[10] resuelve indicando que el aborto es un derecho personal e intransferible que le corresponde a la madre.

¿Y el padre? Asumimos que, a raíz de conocer que el derecho al aborto es intransferible por parte de la madre, el padre o la pareja de la madre no estaría legitimada activamente para reclamar por error de diagnóstico prenatal. Sin embargo, la Audiencia Provincial de Gerona, en Sentencia de 6 de mayo de 2013[11], reconoció la legitimación activa del padre, especialmente en casos de aborto eugenésico, ya que el impacto psicológico, la inquietud y la obligación de un cuidado más intenso pertenecen a ambos por igual. Resuelve, además, que el padre se encontraría legitimado si participa activamente en el seguimiento del embarazo en "situaciones familiares normales".

El padre, aunque no es titular exclusivo del derecho al aborto, adoptaría esta posición de reclamante por el daño moral de rebote o reflejo (par ricochet); el cual permite a un tercero, generalmente un familiar cercano, reclamar un perjuicio moral derivado de un daño sufrido por otra persona.

Es una verdadera lástima que no dispongamos de una sentencia que resuelva esta problemática por nuestro Tribunal Supremo, puesto que permitiría clarificar la posición del padre en las reclamaciones de *wrongful birth*. De hecho, ha tenido oportunidad para resolver sobre ello, como en la **Sentencia de la Sala Primera, de 4 de noviembre de 2010**[12], donde la reclamación la formulaba el padre y se planteaba una discusión acerca del daño moral de rebote. Sin embargo, no entró en el fondo el Tribunal Supremo, y desestimaron el recurso de casación interpuesto por el reclamado al no haber sido correctamente formulado.

4. El núcleo del debate: La evolución de la Jurisprudencia y la Carga de la Prueba

4.1 Jurisprudencia de la Sala de lo Civil

La primera gran **Sentencia** que aborda la problemática de las acciones del *wrongful birth* fue la de la **de 6 de junio de 1997**[13], que estimó la demanda al confirmar la negligencia del facultativo al no comunicar el resultado de la prueba de la amniocentesis, que albergaba un niño con el Síndrome de Down. El profesional sanitario privó a la madre de interrumpir su embarazo en los tiempos legales previstos para ello.

Esta Sentencia estableció dos presupuestos muy claros que sirvieron de base para la jurisprudencia en los años siguientes: la omisión de la información sobre los problemas de salud que padecía el feto y la intención de la gestante de interrumpir el embarazo. En resumidas cuentas, la madre tenía la carga de probar que de conocer que su hijo tenía problemas de salud condicionantes para su vida, optaría por ejercer su derecho al aborto.

Para contextualizar cuál era la carga de la prueba que tenía la madre en esta línea jurisprudencial, acudimos a la **Sentencia de 7 junio de 2002**[14]. A diferencia de la

6 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 4 de noviembre de 2008.

7 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 29 de junio de 2011.

8 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 6 de julio de 2007.

9 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 18 de mayo de 2006.

10 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 5 de diciembre de 2007.

11 Audiencia Provincial de Gerona, Sentencia de 6 de mayo de 2013.

12 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 4 de noviembre de 2010.

13 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 6 de junio de 1997.

14 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 7 de junio de 2002.

anterior sentencia, en esta no se estimó la reclamación de la madre, pues no consiguió probar que habría puesto fin al embarazo si hubiese conocido que iba a nacer un hijo con el Síndrome de Down y portador de una cardiopatía hepatopatía. Es más, el Tribunal Supremo resume que el sometimiento a pruebas como la amniocentesis, entre otros, eran meras hipótesis de que la gestante no quería continuar con el embarazo: "*El hecho de que aquella manifestase al médico su preocupación, dadas sus condiciones personales, no supone que, de haber conocido que el feto presentaba el referido síndrome, necesariamente se hubiera decantado por la interrupción del embarazo.*"

A la vista de la magnitud y la certeza con la que tendría que probar la gestante su deseo de no continuar con el embarazo de conocer los problemas de salud de su hijo, ¿cómo puede probarlo? ¿En consulta a través de la historia clínica? ¿Y si el facultativo no lo anota? O incluso, nos llevaría a extraer alguna reflexión ético-moral como: ¿Tienen todas las embarazadas el mismo derecho a ser informadas del resultado de las pruebas durante su seguimiento del embarazo? ¿O solamente en aquellas en que se encuentre en juego su propia vida y no tanto la de su hijo?

Estas preguntas y muchas más se las planteó también la Sala de lo Civil del Tribunal Supremo, y abandonaron la línea jurisprudencial anteriormente mencionada a raíz de la **Sentencia de 21 de diciembre de 2005**[15]. Esta Sentencia resolvió **invirtiendo la carga de la prueba** hacia el profesional sanitario y/o el centro médico, en base al principio de disponibilidad y facilidad probatoria. De hecho, se estableció que el mero acceso a someterse a una prueba para el diagnóstico del feto conllevaba a presuponer que el fin es ejercer el derecho al aborto si el resultado es el de una malformación o enfermedad incurable. Desde entonces es el centro médico quien tiene que probar que la madre no querría haber abortado por ninguna circunstancia. Si más cabe, concluye que generar un debate acerca de la intención de abortar de la madre es "*debate estéril fundado en simples y absurdas especulaciones*".

Podemos encontrar diferentes ejemplos que esta nueva tendencia jurisprudencial trajo consigo en forma de **Sentencias**; como la de **18 de mayo de 2006**[16], donde se condenó al centro sanitario y a la compañía aseguradora de asistencia sanitaria con motivo del error diagnóstico prenatal y la privación del derecho de la madre a ejercer el aborto eugenésico, que derivó en el nacimiento de un hijo con el Síndrome de Down tras no haber repetido la prueba de la amniocentesis por no haber recogido una muestra suficiente; o las de **23 de noviembre de 2007**[17], **24 de octubre de 2008**[18] o **4 de noviembre de 2010**. En esta última, por ejemplo, se comunicó un falso positivo a los progenitores y, por tanto, no se les advirtió que en el feto se había detectado un dato perturbador, el cual no se contrastó con nuevas pruebas diagnósticas para confirmar el padecimiento de su hijo.

En todas ellas hay un denominador común: la carga de la prueba acerca de la voluntad de continuar el embarazo dejó de tenerla la madre y pasó a ser del facultativo y/o del centro médico. Ello, por supuesto, conllevó a una mayor estimación de las reclamaciones de *wrongful birth* en la Sala de lo Civil del Tribunal Supremo.

4.2 Jurisprudencia de la Sala de lo Contencioso

Por otro lado, a diferencia de la Sala de lo Civil, la Sala de lo Contencioso mantuvo una evolución más lineal y armónica. Esto se debe a que las primeras Sentencias que resuelven las acciones de *wrongful birth* datan de fechas posteriores a la de 21 de diciembre de 2005, que ya se había dictado. Es más, basan su argumentación en la mencionada Sentencia.

La **Sentencia** más relevante a los efectos de la jurisprudencia de la Sala Tercera fue la de **30 de junio de 2006**[19], que unificó doctrina. En ella, como hemos indicado, sigue la línea jurisprudencial de la Sala Primera, pero realiza un matiz: la Administración tiene que **probar de forma indubitada** que la gestante no habría optado por ejercer su derecho al aborto en caso de no haberle informado de los problemas de salud que padecía el feto a tiempo.

Por tanto, no valen meras hipótesis o suposiciones, sino certezas. Además, abandona y desecha la teoría norteamericana de los "cursos causales no verificables; la cual, básicamente centra también la carga de la prueba en la madre.

Para apreciar la carga de la prueba que ostenta la Administración en las reclamaciones de *wrongful birth* haremos referencia a la **Sentencia del Tribunal Supremo de 16 de octubre de 2007**[20]. En este caso, una gestante de más de 35 que tomaba una serie de fármacos contra su diagnosticado síndrome ansioso-depresivo reactivo quería conocer si dicha medicación podría tener alguna repercusión negativa en la salud de su feto. No se le hicieron las pruebas correspondientes a pesar de reiterar su solicitud en varias ocasiones, y nació un niño con el Síndrome de Down. En el caso expuesto, la Administración "*...no ha probado de*

15 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 21 de diciembre de 2005.

16 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 18 de mayo de 2006.

17 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 23 de noviembre de 2007.

18 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 24 de octubre de 2008.

19 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 30 de junio de 2006.

20 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 16 de octubre de 2007.

forma indubitada como debía, que en el supuesto de conocer la mujer la malformación del feto no hubiera optado por un aborto terapéutico, ...”

Por mencionar otras **Sentencias de la Sala de lo Contencioso**, encontramos la de **27 de octubre de 2010**[21], donde no se advirtió a la gestante de los riesgos de malformación que evidenciaban las ecografías realizadas, que podrían llegar hasta el 15% o 40%; **la Sentencia de 16 de mayo de 2012**[22], donde se condenó a la Administración a pesar de que se informaba a través del documento de consentimiento informado de los riesgos de imprecisión de la prueba a practicar; o por último, la **Sentencia de 28 de marzo de 2012**[23], donde resuelve que la Administración no debe ceñirse a los medios del hospital donde se esté realizando el embarazo, sino que tiene que poner todos los que estén a su disposición en favor del particular.

4.3 La Reparación del Daño: daño patrimonial y daño moral

Para finalizar, ¿cómo se indemnizan las acciones de *wrongful birth*? Para dar respuesta a este apartado pondremos en común tanto las Sentencias de la Sala Primera como de la Sala Tercera, puesto que apenas se percibe diferencia alguna entre ellas. Además, veremos tanto qué supuestos son indemnizables o cuáles no.

En lo que respecta a los daños patrimoniales, podemos afirmar categóricamente que no son indemnizables los gastos de crianza de un hijo, como resuelve la **Sentencia de la Sala de Tercera de 25 de mayo de 2010**[24]; y que solamente lo serán cuando las circunstancias se separan de lo normal implicando una carga económica muy superior. Por indemnizables, por tanto, podemos entender los gastos extraordinarios, que pueden ser muy variados, como los gastos de adaptación de vehículo o vivienda, los de terapia, gastos médicos o todos aquellos especiales vinculados a la malformación o enfermedad que padece el afectado. Básicamente, aquel notable mayor coste que comporta criar a un hijo con graves patologías y que requiere una atención y cuidados continuos. Estos gastos, por supuesto, deben acreditarse, probarse y aportarse al procedimiento, y no deben suponerse como una indemnización garantizada, como dicta la **Sentencia de la Sala de lo Contencioso de 19 de mayo de 2015**[25].

Todos estos gastos extraordinarios se suceden desde el día uno hasta el día que fallece la persona afecta a la enfermedad. No todos ellos se pueden aportar al procedimiento en el

momento de interposición de la demanda, puesto que en la gran mayoría de las ocasiones algunas patologías adicionales no se despiertan hasta pasados los años. Existen varias fórmulas para resarcir estos daños, pero yo la que creo que más puede satisfacer a todas las partes es la **renta vitalicia**. Por dos motivos: porque así las familias ven sufragados estos gastos durante la vida de la persona afecta, y porque el perjudicado tiene una esperanza de vida mucho más corta que la media, y en ocasiones se proceden a indemnizar cuantías totalmente estratosféricas en concepto de daños patrimoniales cuando la vida que va a tener esa persona, muy probablemente, va a ser muy limitada en el tiempo. Así incluso lo han resuelto las **Sentencias 18 de mayo de 2006** (Sala de lo Civil) o la **de 16 de junio de 2010**[26] (Sala Tercera).

En cambio, los daños morales, a diferencia de los patrimoniales, suelen ser el centro de la discusión a la hora de cuantificar la indemnización. De forma similar a como hemos hecho con anterioridad, podemos observar a través de

21 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 27 de octubre de 2010.

22 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 16 de mayo de 2012.

23 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 28 de marzo de 2012.

24 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 25 de mayo de 2010.

25 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 19 de mayo de 2015.

26 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 16 de junio de 2010.

nuestra jurisprudencia que tampoco es indemnizable el mero hecho de tener un hijo, como resuelve la **Sentencia de la Sala Tercera de 10 de mayo de 2007**[27]: "*Tampoco puede considerarse como daño moral el derivado del nacimiento inesperado de un hijo, pues nada más lejos del daño moral, en el sentido ordinario de las relaciones humanas, que las consecuencias derivadas de la paternidad o maternidad.*" No confundir, claro está, con el *wrongful conception*, que como explicamos anteriormente, se frustraba el deseo de no ser padres a causa del fallo de las medidas anticonceptivas.

El daño moral resulta de haber privado a la gestante de haber podido decidir sobre la interrupción voluntaria del embarazo al haberse debido detectar y comunicar las malformaciones físicas o psíquicas en las pruebas diagnósticas realizadas. Como resuelve la Sentencia de 21 diciembre de 2005, el daño moral comporta "*aquel derivado de los sufrimientos y padecimientos ocasionados por el nacimiento y ulterior crecimiento de un hijo discapacitado que nunca previsiblemente podrá valerse por sí mismo y que puede llegar a alcanzar edades medianas.*" Básicamente, la dependencia que acarreará esta persona en su a priori, corta vida.

No podemos terminar este artículo acerca de las acciones de *wrongful birth* sin atender a las novedades jurisprudenciales, como es la **Sentencia de la Sala de lo Civil de 21 de octubre de 2025**[28], donde se hace un resumen de aquellos daños que pueden ser indemnizables en este tipo de reclamaciones. A destacar, el Tribunal Supremo resuelve indicando que es indemnizable el daño inmaterial (objeto de debate a causa de una exclusión de la póliza de responsabilidad civil de la Administración) que derive en sentido estricto de una mala praxis médica, aunque no tenga conexión con un daño físico corporal. Básicamente, en lo que consisten las reclamaciones de *wrongful birth*.

5. Derecho Comparado: El wrongful birth y wrongful life en Francia, Italia y Estados Unidos

El análisis de la figura del *wrongful birth* en otros ordenamientos jurídicos muestra tendencias similares al nuestro, pero con ciertos matices:

Francia: A diferencia de España, donde hemos visto que se desarrolla la figura del *wrongful birth* a través de la jurisprudencia, en Francia existe una regulación específica para este tipo de acciones. Todo ello devino a raíz del caso Perruche, donde la Corte de Casación francesa resolvió concediendo una indemnización tanto a los padres como al menor (*wrongful life*); lo que se tradujo en un incremento notable de reclamaciones por parte de los menores junto con los padres.

Debido al aumento exponencial de reclamaciones, los seguros de responsabilidad civil profesional aumentaron sus primas a consecuencia del aumento de riesgo, y todos los médicos ginecólogos y radiólogos se echaron a las calles. Debido a ello, el Parlamento Francés aprobó la Ley 2002-303 de 4 marzo, la cual descartó por completo la responsabilidad por *wrongful life* de manera retroactiva para todas aquellas causas que estuvieran ya judicializadas. Las reclamaciones formuladas dejaron de estimarse hasta que una de ellas, el conocido como Caso Draon, llegó hasta el Tribunal Europeo de Derechos Humanos, el cual determinó que la aplicación retroactiva que otorgaba la citada ley había violado el artículo 1 del Protocolo 1 del Convenio para la Protección de los Derechos Humanos y de las Libertades Fundamentales, de 20 de marzo de 1952.

Italia: Respecto al país transalpino, las acciones de *wrongful birth* tuvieron un desarrollo más paulatino. Durante décadas, los tribunales italianos reconocieron progresivamente la responsabilidad médica en caso donde la falta de información diagnóstica privó a los padres de una decisión libre e informada sobre la continuación del embarazo. Este avance culminó con la Sentencia de la *Sezioni Unite de la Corte di Cassazione*, n.º 25767, de 22 de diciembre de 2015[29].

La Corte confirmó una reclamación formulada por los padres, otorgando una indemnización por daños patrimoniales y daños morales debido a que no fueron advertidos de las malformaciones fetales durante la gestación. Además, rechazó por completo las acciones de *wrongful life*. Y, por último, a diferencia de España, estableció que la carga de la prueba en los padres en lugar de en el centro sanitario o el facultativo para las acciones de *wrongful birth*.

Estados Unidos: Si bien el sistema jurídico estadounidense es muy diferente al español, nos deja una serie de reflexiones interesante hacia las figuras de *wrongful birth* y *wrongful life*. Respecto a la primera, la mayoría de los tribunales de cada Estado han reconocido este tipo de reclamaciones, permitiendo la indemnización por los gastos extraordinarios derivados del cuidado del hijo, y en algunos casos, los daños morales.

Por otro lado, el *wrongful life*, aunque ha sido rechazado mayormente, al considerar que un niño no puede probar legalmente que hubiera sido mejor no nacer que vivir con discapacidad, sí que encontramos algún Estado donde se han estimado, como puede ser el de California (*Turpin v. Sortini, 1982*)[30].

27 Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso, Sentencia de 10 de mayo de 2007.

28 Tribunal Supremo, Sala de lo Civil, Sentencia de 21 de octubre de 2025.

29 Corte di Cassazione, Sezioni Unite Civili, Sentencia n.º 25767 de 22 de diciembre de 2015, sobre responsabilidad médica por nacimiento no deseado.

30 Turpin v. Sortini. *Supreme Court of California*, decisión del 3 de mayo de 1982.

EMBARGOS POR DERIVACIÓN DE LA TGSS: Lo que pasa si no liquidas bien los gananciales

MARTA BERGADÀ MINGUELL

Abogada, especialista en Derecho concursal y en la Ley de la Segunda Oportunidad, máster en Derecho concursal y socia fundadora de Bergadà Abogados

SOLO UN INVENTARIO BIEN HECHO PUEDE LIMITAR LA RESPONSABILIDAD DEL CÓNYUGE NO DEUDOR

En Bergadà Abogados recibimos muchas consultas de personas que, tras un divorcio o un cambio a separación de bienes, se encuentran con una sorpresa desagradable: La Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) les embarga el salario por deudas de su ex.

La pregunta que más escuchamos es: "Si esa deuda era de mi marido, ¿cómo es que me embargan a mí? ¿No sirve haber cambiado de régimen o haber liquidado los gananciales?".

La respuesta, según el Código Civil y las últimas sentencias del Tribunal Supremo (2021) y del TSJ de Asturias (2025), es clara: Mientras no se haga una liquidación con inventario completo, el cónyuge no deudor puede seguir respondiendo de las deudas derivadas por la TGSS.

¿Por qué la TGSS puede derivar deudas al cónyuge no deudor?

El Código Civil establece que las deudas contraídas en el ejercicio de la profesión o negocio de un cónyuge durante el matrimonio son gananciales:

- Artículo 1362.4 CC: "Serán de cargo de la sociedad de gananciales los gastos que se originen (...) en la explotación regular de los negocios o en el desempeño de la profesión, arte u oficio de cada cónyuge".

- Artículo 1365 CC: "Los bienes gananciales responderán directamente frente al acreedor de las deudas contraídas por un cónyuge en el ejercicio de la profesión, arte u oficio o en la administración ordinaria de sus bienes".

Esto significa que, aunque la deuda la origine solo uno, por ejemplo cuotas de Seguridad Social impagadas, la TGSS puede ejecutar sobre los bienes comunes y también sobre los que se adjudiquen tras la liquidación.

El momento clave: La liquidación con inventario

El artículo 1401 CC da una protección limitada al cónyuge no deudor:

"El cónyuge no deudor responderá con los bienes que le hayan sido adjudicados, si se hubiere formulado debidamente inventario judicial o extrajudicial".

Es decir, si se liquida y se incluye correctamente la deuda en el inventario, el cónyuge no deudor solo responderá hasta lo que se le haya adjudicado.

Pero si no se inventaría, entra en juego el artículo 1402 CC:

"Los acreedores de la sociedad de gananciales tendrán en su liquidación los mismos derechos que les reconocen las leyes en la partición y liquidación de las herencias".

En la práctica: Si no declaras la deuda en el inventario, la TGSS conserva toda su acción ejecutiva contra el cónyuge no deudor.

Lo que dicen las sentencias más recientes Tribunal Supremo, STS 1054/2021 (13 de julio)

En este caso, la esposa había pasado con su marido de gananciales a separación de bienes. Pero no liquidaron. El Tribunal Supremo fue tajante:

"El cambio de régimen económico matrimonial no libera frente a los acreedores mientras no se practique la liquidación con inventario de los bienes y deudas de la sociedad de gananciales. Los acreedores pueden seguir ejecutando contra los bienes comunes e incluso contra los adjudicados al cónyuge no deudor".

Moraleja: Cambiar de régimen no basta; sin inventario, la TGSS puede seguir embargando.

Tribunal Superior de Justicia de Asturias, STSJ 675/2025 (11 de julio)

Aquí, la Seguridad Social embargó a la exesposa por deudas empresariales de su marido (2013-2014). Ellos se habían divorciado y liquidado, pero la deuda con la TGSS no se incluyó en el inventario.

TORNAR AL SUMARI

El Tribunal Superior de Justicia de Asturias lo dejó claro:

"Para que se dé la exoneración del cónyuge no deudor debe cumplirse el requisito de que la deuda esté incluida en el inventario del pasivo. Si los cónyuges han dividido el activo sin formar inventario y/o sin pagar alguna deuda consorcial, el cónyuge no deudor responde ultra vires".

En resumen: Liquidar sin inventariar bien no sirve.

¿Y si no hay bienes en la liquidación?

Muchos clientes nos preguntan: "¿Y si solo hay deudas y ningún bien que repartir?".

En ese caso, se puede hacer inventario de pasivo. Pero si al cónyuge no deudor no se le adjudica nada, no hay cortafuegos frente a la TGSS: El acreedor podrá seguir ejecutando porque la deuda ganancial ya existía.

¿Vale un complemento de liquidación a posteriori?

Otra pregunta frecuente es si puede hacerse un "complemento" a la liquidación para añadir la deuda después. La respuesta es negativa frente a la TGSS:

- Artículo 1317 CC: Los pactos entre cónyuges no pueden perjudicar a terceros.
- Una escritura complementaria solo tendrá valor interno entre los cónyuges, pero no borrará el derecho de cobro de la Seguridad Social.

La única vía real: La Segunda Oportunidad

Cuando la deuda ya existe y es pública (TGSS o Hacienda), la única vía para limitarla es el concurso y la exoneración del pasivo insatisfecho.

El artículo 489 TRLC permite exonerar hasta 10.000 € en deudas de Seguridad Social (5.000 € íntegros + 50% de los siguientes 5.000). El resto seguirá siendo exigible.

Conclusión

Las derivaciones de la TGSS sobre deudas gananciales son un problema cada vez más frecuente.

El mensaje es claro:

- El divorcio no basta.
- El cambio a separación de bienes no basta.
- La liquidación sin inventario completo no basta.

Solo un inventario bien hecho puede limitar la responsabilidad del cónyuge no deudor. Todo lo demás deja abierta la puerta a embargos futuros por deudas que no eran suyas, pero que la ley considera gananciales.

En Bergadà Abogados lo repetimos siempre: La mejor defensa es ocuparse para no preocuparse. Si estás en gananciales y existe riesgo de deudas con la Seguridad Social, haz inventario, liquida bien y asesórate. Porque lo que no se inventaría hoy, puede convertirse en embargo mañana.

RESSEGUINT ELS DIARIS OFICIALS

GENER – ABRIL 2026

RDL 1/2026, de 27 de gener, d'ajuda a les víctimes dels accidents ferroviaris d'Adamuz (Córdoba) i Gelida (Barcelona. (BOE 28.01.26).

Resolució de 27 de gener de 2026, del Congrés dels Diputats, per la qual s'ordena la publicació de l'acord de derogació del RDL 16/2025, de 23 de desembre, pel qual es prorroguen determinades mesures per a fer front a determinades mesures de vulnerabilitat social, i s'adopten mesures urgents en matèria tributària i de Seguretat Social. (BOE 28.01.26).

RD 52/2026, de 28 de gener, pel qual es modifica el Reglament General de Vehicles i el RD 2822/98, de 23 de desembre, que l'aprova, per a Regular el Registre de Vehicles Personals Lleugers. (BOE 30.01.26).

RDL 2/2026, de 3 de febrer, pel qual s'adopten mesures urgents per a fer front a situacions de vulnerabilitat social, en matèria tributària i relatives als recursos dels sistemes de finançament territorial. (BOE 04.02.26).

RDL 3/2026, de 3 de febrer, per a la revalorització de les pensions públiques i altres mesures urgents en matèria de Seguretat Social. (BOE 04.02.26).

Resolució de 3 de febrer de 2026, de la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions, per la qual es publiquen les quanties de les indemnitzacions actualitzades del sistema per a valoració dels danys i perjudicis causats a les persones en accidents de circulació. (BOE 18.02.26).

Llei 1/2026, de 4 de febrer, de modificació del text únic de la Llei de la funció pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya aprovat per Decret legislatiu 1/1997. (DOGC 06.02.26).

RDL 4/2026, de 10 de febrer, pel qual es garanteix l'accessibilitat equitativa a béns i serveis en situacions d'emergència. (BOE 11.02.26).

RDL 5/2026, de 17 de febrer, pel qual s'adopten mesures urgents en resposta als danys causats per diversos fenòmens meteorològics adversos, d'especial afectació a les comunitats autònomes d'Andalusia i Extremadura. (BOE 19.02.26).

RD 126/2026, de 18 de febrer, pel qual es fixa el salari mínim interprofessional per a 2026. (BOE 19.02.26).

Ordre PJC/125/2026, de 24 de febrer, per la qual es publica l'Acord del Consell de Ministres de 24 de febrer de 2026, pel qual es desqualifica documentació relativa a l'intent de cop d'Estat de 23 de febrer de 1982. (BOE 25.02.26).

Resolució de 26 de febrer de 2026, del Congrés dels Diputats, per la qual s'ordena la publicació de l'Acord de derogació del Reial decret llei 2/2026, de 3 de febrer, pel qual s'adopten mesures urgents per a fer front a situacions del vulnerabilitat social, en matèria tributària i relatives als recursos dels sistemes de finançament territorial. (BOE 28.02.26).

Resolució de 26 de febrer de 2026, del Congrés dels Diputats, per la qual s'ordena la publicació de l'Acord de derogació del Reial decret llei 4/2026, de 10 de febrer, pel qual es garanteix l'accessibilitat equitativa a béns i serveis en situacions d'emergència. (BOE 28.02.26).

RDL 6/2026, de 3 de març, pel qual es modifica la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de Memòria Democràtica, sobre reconeixement a persones mortes o amb lesions incapacitants per llur activitat en defensa i reivindicació de la Democràcia. (BOE 04.03.26).

Resolució JUS/510/2026, de 22 de febrer, per la qual **s'inscriuen** al Registre de col·legis professionals de la Generalitat de Catalunya **els Estatuts del Col·legi de l'Advocacia de Lleida.** (DOGC 04.03.26).

Llei 2/2026, de 6 de març, de modificació de l'impost sobre les estades en establiments turístics i de creació de la taxa pel servei de gestió i recaptació del recàrrec municipal de l'impost. (DOGC 10.03.26).

Llei 3/2026, de 12 de març, de modificació del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, amb relació al règim jurídic aplicable a Aran. (DOGC 13.03.26).

TORNAR AL SUMARI

DL 1/2026, de 17 de març, pel qual es regulen les prestacions econòmiques per a les persones amb grau III+ de dependència extrema i de modificació de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre de serveis socials. (DOGC 19.03.26).

RDL 7/2026, de 20 de març, pel qual s'aprova el Pla Integral de Resposta a la Crisi en Orient Mitjà. (BOE 21.03.26).

RDL 8/2026, de 20 de març, de mesures en el lloguer en resposta a les conseqüències econòmiques i socials de la Guerra d'Iran. (BOE 21.03.26).

DL 2/2026, de 19 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2026. (DOGC 23.0.3.26).

DL 3/2026, de 24 de març, de mesures urgents en matèria fiscal, de simplificació i agilització en gestió, en l'àmbit de l'urbanisme i l'habitatge, en l'àmbit de personal i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària. (DOGC 25.03.26).

LO 1/2026, de 8 d'abril, en matèria de multirreincidència, per la qual es modifica la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal i la Llei d'Enjudiciament Criminal, aprovada per Reial decret de 14 de novembre de 1882. (BOE 09.04.26).

Llei 12/2026, de 8 d'abril, integral d'impuls de l'economia social. (BOE 09.04.26).

RDL 9/2026, de 14 d'abril, de mesures urgents en matèria de transport. (BOE 15.04.26).

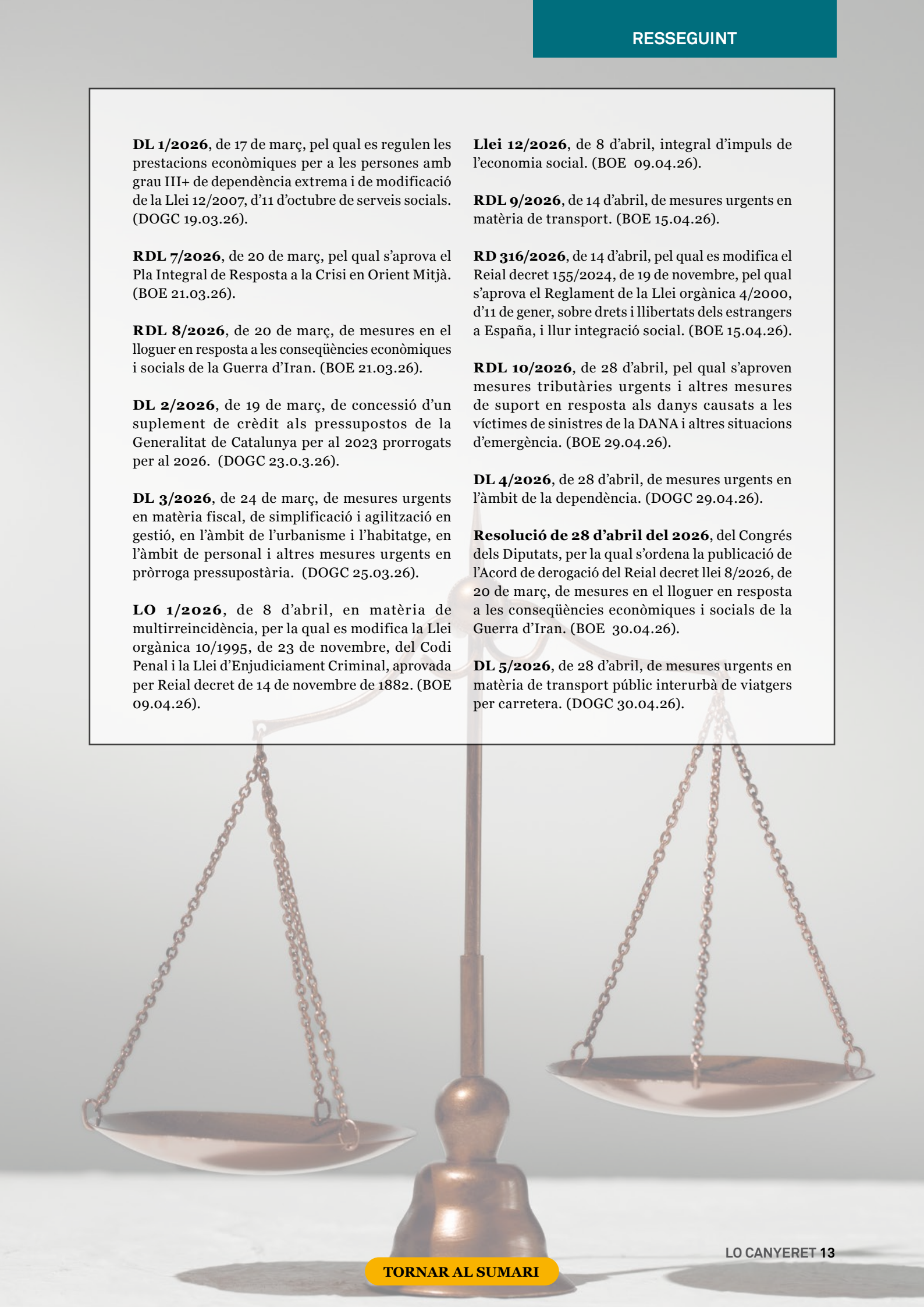
RD 316/2026, de 14 d'abril, pel qual es modifica el Reial decret 155/2024, de 19 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a España, i llur integració social. (BOE 15.04.26).

RDL 10/2026, de 28 d'abril, pel qual s'aproven mesures tributàries urgents i altres mesures de suport en resposta als danys causats a les víctimes de sinistres de la DANA i altres situacions d'emergència. (BOE 29.04.26).

DL 4/2026, de 28 d'abril, de mesures urgents en l'àmbit de la dependència. (DOGC 29.04.26).

Resolució de 28 d'abril del 2026, del Congrés dels Diputats, per la qual s'ordena la publicació de l'Acord de derogació del Reial decret llei 8/2026, de 20 de març, de mesures en el lloguer en resposta a les conseqüències econòmiques i socials de la Guerra d'Iran. (BOE 30.04.26).

DL 5/2026, de 28 d'abril, de mesures urgents en matèria de transport públic interurbà de viatgers per carretera. (DOGC 30.04.26).

TORNAR AL SUMARI

SANT RAIMON DE PENYAFORT 2026

AMB MOTIU DE LA FESTIVITAT ES VAN ORGANITZAR TOT UN SEGUIT D'ACTE

Visita guiada a la "Catedral Nova"

El **diumenge 25 de gener**, un grup de companys van fer una particular visita de la Catedral que va permetre descobrir aquest edifici des de la mirada i el record d'un nen que va viure amb la seva família a la Catedral, el Josep M. Carles fill del sagristà.

Missa en record dels companys difunts

El **divendres 30 de gener**, es va celebrar la missa en commemoració del Sant i en record dels nostres companys difunts a l'Església de Sant Joan Baptista de Lleida.

A la tarda va tenir lloc a la Finca Prats, l'acte institucional que es va desenvolupar en un ambient de retrobament i reconeixement a la professió jurídica, en aquest mateix espai va tenir lloc el sopar i fi de festa.

Acte institucional

La Sala Miralls de la Finca Prats es va transformar en un acollidor auditori on compartir amb els companys, les seves famílies, la Junta de Govern i les autoritats el tradicional acte solemne de celebració del nostre patró, gràcies a tots per la vostra assistència.

Vàrem comptar amb la presència del Consell de Justícia i Qualitat Democràtica, Sr. Ramon Espadaler, el president del Consell de l'Advocacia Catalana, Sr. Rogeli Montoliu, la secretària general del Consell General de la Abogacía Española, Sra. Encarna Orduna, el president de l'Audiència Provincial de Lleida, Sr. Albert Guilanyà, el fiscal en cap de l'Audiència Provincial de Lleida, Sr. Jorge Lucia, la secretària coordinadora provincial de Lleida, Sra. Lidia Urrea, la degana del Col·legi de Procuradors de Lleida, la Sra. Macarena Ollé, el subdelegat del Govern de l'Estat a Lleida, Sr. José Crespín, el 2n tinent d'alcalde de l'Ajuntament, Sr. Carlos Enjuanes, les directores dels Serveis Territorials de Justícia i Qualitat Democràtica a Lleida, Sra. Anna Miranda, i a l'Alt Pirineu i l'Aran, Sra. Gemma Castells, degans emèrits del nostre Col·legi, degans dels Col·legis d'Advocats de Catalunya, representants de la Facultat de Dret, Economia i Turisme de la UdL i de col·legis professionals.

L'acte va ser dirigit i presentat pel nostre secretari, Jaume Joan Moll, que va donar la paraula a la **degana, Antonieta Martí** per tal donar la **benvinguda** a tots els presents.

TORNAR AL SUMARI

A continuació van prendre la paraula: la Sra. Encarna Orduna, secretària general del Consejo General de la Abogacía el Sr. Rogeli Montoliu, president del Consell de l'Advocacia Catalana; i el Sr. Ramon Espadaler, consell de Justícia i Qualitat Democràtica.

Finalitzats els parlaments va arribar el moment del record als **companys difunts que ens han deixat durant l'any 2025**: Alfonso Navio Alcalà, Joan Baptista Pifarré Gené, Soledad López Garrofé i Xavier Revés Noriega.

Seguidament, es va procedir a la **imposició de la toga i al jurament dels nous advocats i advocades**, simbolitzant així el seu compromís amb els valors que l'advocacia representa i defensa. Amb el padrinatge del company Amadeo Blasco Gali.

Van prestar jurament solemne com a nous advocats i advocats: María Aguayo Solé, Abigail Aleu Fernández, Clàudia Aliana Ruiz, Marina Codes Garcia, Marta Cortí Sorolla, Marta Gómez Baltrons, Carlos Gómez Juan, Alícia Llaràs Larrègula, Adrianna López Benages, Paulina Mierzejewska, Laura Olives Serrano, Ilennia Pascal Sans, Guillem Paül Lladó, Nerea Peñas Trujillano, Elena Rodríguez Rodríguez, Elena Sánchez Bonet, Joan Sangrà Aragonés, Raquel Esperanza Solís Briones i Carles Torres Rodrgíuez.

A continuació es va procedir a la **distinció dels advocats i advocades que han complert 25 i 40 anys d'exercici professional en el nostre Col·legi durant el passat 2025**, fent valdre la seva dedicació, experiència i contribució al prestigi de l'advocacia, amb el lliurament de la insígnia del Col·legi i un diploma commemoratiu dels 40 anys. També es van visionar els vídeos dels companys i companyes que hi van voler participar, on ens explicaven, de manera informal, distesa, emotiva i amb tocs d'humor quan era precís, el que representa per ells i elles la professió, com ha anat canviant al llarg del temps, consells per als nous companys i anècdotes viscudes que varen voler compartir amb tots els presents.

▲ 25 any d'excerci professional.

TORNAR AL SUMARI

Company i companyes que han complert vint-i-cinc anys d'exercici professional en el nostre Col·legi: Marian Bierge Gabande, Rosa Català Ros, Anna Monné Castel, Marta Montserrat Aragonès, Júlia Sarnago Omedes i Jordi Torremorell Rubinat. En nom de tots ells va prendre la paraula la companya Marta Montserrat.

▲ 40 anys d'exercici professional.

Companya i companys que han complert quaranta anys d'exercici professional en el nostre Col·legi: Sergi Burgés Buixadera, Joaquín Carbonell Tabeni, Luis Alberto Mir Arner, Antonio Palau Poyo, Josep Prunera Farré, Candi Pujol Coromines i Yolanda Sisó Fontova. En nom de tots ells va prendre la paraula la companya Yolanda Sisó.

En acabar, era el moment de lliurar el **premi "LO CANYERET" d'articles jurídics**, de la mà del president de la Junta de l'Advocacia Jove, Sr. Borja Solans, al guanyador de la 26a edició, **als Srs. Lluís Pérez Francesch i Guillem Pursals Jaime**, pel seu treball "La normativa enfront de les conseqüències de les condicions climàtiques a la demarcació de Lleida" (treball publicat al núm. 122 de la revista).

I, de la mà de la diputada segona, Anna Llauradó, anunciar la concessió **del Fons Social Alexandre de Sàrraga a**

la Solidaritat de l'any 2025 a les entitats sense ànim de lucre: **Associació de Paraplègics i Discapacitats Físics de Lleida** (ASPID), pel projecte "Espai Defensa dels Drets Montse Bertran" i **Càritas Diocesana de Lleida**, pel projecte "Ampliació i consolidació del Programa d'Habitatges Socials".

L'acte fou amenitzat per les peces musicals interpretades pel Duo Elena, Ana Cambra, guitarra, i Antoni Campos, clarinet.

La jornada es va cloure amb el **sopar i fi de festa,** a la Sala Glorieta de la Finca Prats, amb sorteig de premis a càrrec de l'Advocacia Jove de Lleida i ball.

TORNAR AL SUMARI

Discurs d'apadrinament als nous col·legiats del padrí de la promoció, Amadeo Blasco Gali

Il·lustríssimes autoritats, degans, exdegans i representants de la Junta de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Lleida, companys i companyes de professió, familiars i amics; i, molt especialment, als nous advocats i advocades que avui preneu possessió:

Agraeixo molt sincerament a la Junta de Govern el privilegi d'haver-me proposat per donar la benvinguda, en el seu nom, als nous companys, amb el simbolisme que representa aquest acte d'imposició de togues.

Des del dia que la degana em va trucar per assumir aquest important repte, em va portar al moment en què, ja fa 47 anys, vaig passar, pel mateix, col·legiar-me, en el marc de l'antiga Sala de l'Audiència Provincial de Lleida (avui museu Morera), amb aquells vitralls que feien la sensació de viure un moment impressionant, únic i irrepetible i que, des d'aquell dia, ho recordo amb nostàlgia.

Aquell any de 1979, va ser una presa de possessió amb 12 nous lletrats, un número bastant insòlit en aquells temps, igual que en aquests moments. En la meva "curta" trajectòria professional de 47 anys, els moments més intensos i enriquidors com a lletrat, van ser quan vaig participar com a tresorer en la Junta del Col·legi, aportant el meu granet de sorra i que, des de la meva experiència, recomano als nou togats que hi participeu molt activament en totes les activitats del Col·legi.

TORNAR AL SUMARI

Voldria aprofitar aquest moment per agrair a la meva família per la seva paciència i suport, i en especial a la meva esposa, que ja no està entre nosaltres, i que sense el seu tarannà, no seria possible la meva presència en aquest acte. Gràcies de tot cor.

Ser advocat o advocada no es limita a conèixer normes o procediments. Suposa una profunda vocació de servei públic, basada en la independència, la lleialtat al client, el secret professional i, sobretot, el respecte absolut a l'ètica i la deontologia professional, implica un ferm compromís amb la Constitució, amb el nostre ordenament jurídic i amb els valors que inspiren una societat plural, lliure i justa. A partir d'avui, passeu a formar part d'una professió històrica, indispensable per garantir l'accés a la justícia i la igualtat davant de la llei.

Amb aquest acte no només culmineu una exigent etapa de formació acadèmica i pràctica, sinó que assumiu formalment una funció essencial per a l'estat de dret, la convivència democràtica i la defensa dels drets i les llibertats fonamentals.

L'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia no només us acull avui, sinó que us recorda la importància d'exercir amb dignitat, rigor i responsabilitat.

A l'exercici professional trobareu reptes complexos, conflictes humans i decisions difícils. En aquests moments, recordeu que la vostra actuació ha d'estar guiada sempre per la legalitat, la justícia i la defensa dels drets fonamentals, sense deixar-vos influir per pressions externes ni per interessos aliens a la llei.

La societat diposita en vosaltres una confiança total. Honoreu-la amb formació contínua, amb un tracte humà i respectuós envers els vostres clients, i amb una actitud compromesa amb la millora del sistema de justícia. És important que sigueu professionals que contribuïu al diàleg, a la cohesió social i a la resolució pacífica dels conflictes.

La toga que avui vestiu simbolitza honor, rectitud i compromís.

Us recordo que el coneixement jurídic ha d'anar sempre acompanyat d'uns valors fonamentals: **honestedat, lleialtat, independència, responsabilitat i respecte, per la veritat i per la resta de companys.**

En l'actualitat, l'advocacia ha evolucionat molt ràpidament, res a veure el que ens vàrem trobar a la meva època, consultant *els Aranzadis*, en paper i que havies de llegir i buscar amb molta paciència amb l'índex de cada *totxo*, avui les noves tecnologies fan el camí més fàcil per trobar les sentències adequades, als casos particulars. **Però no us refieu i estudieu cada cas amb molta cura, no feu servir copiar i pegar, donat que en alguns casos, hi ha incongruències molt greus.**

Per acabar, vull felicitar-vos sincerament per l'esforç, la constància i la valentia que us han portat fins aquí. També vull reconèixer a les vostres famílies i persones properes, el suport de les quals deu haver estat fonamental en aquest camí, profundament convençut que la vostra preparació ha estat molt més completa que la que vàrem rebre en la meva època i podreu actuar de forma correcta i sense llacunes.

Des d'aquest moment, quedeu formalment habilitats per a l'exercici de l'advocacia, amb tots els drets i els deures que això comporta, que no són pocs.

Que la justícia, l'ètica i el compromís amb la societat, sigui sempre la vostra tasca professional.

Enhorabona als nous lletrats i lletrades i gràcies a tots els presents.

▲ Fotos acte: Genaro Massot.

TORNAR AL SUMARI

FONS SOCIAL ALEXANDRE DE SÀRRAGA A LA SOLIDARITAT 2025

*El passat **17 de febrer** va tenir lloc, a la sala d'actes del Col·legi, l'acte de **lliurament dels ajuts del Fons Social Alexandre de Sàrraga a la Solidaritat 2025**, destinats a entitats sense ànim de lucre que desenvolupen la seva tasca en l'àmbit de la solidaritat i el suport a les persones més vulnerables. L'acte va estar presidit per la degana, acompanyada de membres de la Comissió de Drets i Societat.*

Les dues entitats beneficiàries van assistir a l'acte i van expressar el seu agraïment per la concessió d'aquests ajuts, destacant la importància que aquesta aportació representa per al desenvolupament dels seus projectes.

Associació de Paraplègics i Discapacitats Físics de Lleida (ASPID)

L'entitat va rebre una dotació de 3.841 € per al projecte *«Espai Defensa dels Drets Montse Bertran»*.

▲ ASPID.

La seva presidenta, Bibiana Bendicho, va explicar que l'objectiu del projecte és oferir un espai de promoció, defensa i assessorament davant les situacions de vulneració de drets de les persones amb discapacitat a la demarcació de Lleida. Més enllà d'un servei jurídic, el projecte proporciona informació i suport en àmbits com l'accessibilitat, l'autonomia personal, l'educació, el treball, els serveis socials, la salut i la participació en activitats d'oci, cultura i esport.

Càritas Diocesana de Lleida

L'entitat va rebre una dotació de 1.351 € per al projecte *«Ampliació i consolidació del Programa d'Habitatges Socials»*.

El seu director, Rafael Allepuz, va destacar que aquesta iniciativa és clau per garantir un allotjament digne i estable a persones i famílies amb dificultats d'accés a l'habitatge. Així mateix, va assenyalar que aquesta aportació contribuirà a continuar acompanyant processos de vida i a generar oportunitats reals per a les persones més vulnerables del nostre territori.

L'acte també va comptar amb la **participació de les dues entitats guardonades l'any 2024**, que van presentar l'execució i els resultats dels projectes desenvolupats gràcies al suport rebut:

Associació d'Ocupació i Esplai de Catalunya "La Torxa"

L'entitat va exposar el projecte *«Vacances 2025 per als usuaris amb diversitat funcional de l'associació»*. Hi van assistir un educador i diversos participants, que van compartir la seva experiència i van explicar com aquestes vacances els havien permès gaudir de noves activitats, convivències i moments d'oci enriquidors.

ILERSIS Fundació Privada

L'entitat va presentar el projecte *«Veus de l'empoderament: curtmetratges sobre la salut mental i el dret a decidir, realitzats pels membres de la Companyia La Màxima»*.

La responsable de l'Àrea Ocupacional, Fina March, va fer una breu exposició sobre el desenvolupament del projecte. També hi van intervenir dues integrants de la Companyia La Màxima: Silvia Soler, que va presentar el curtmetratge *«Bitxo raro»*, centrat en les dificultats que afronten les persones amb trastorns de salut mental en situacions quotidianes, i Rosa Sala, que va presentar *«Vull decidir»*, una obra que reflexiona sobre el dret de les persones a prendre decisions sobre la pròpia vida.

▲ CÀRITAS.

TORNAR AL SUMARI

VERMUT LITERARI

PREMI "RELATS CURTS 175è ANIVERSARI DEL COL·LEGI"

Aquest any, el Col·legi va voler celebrar la diada de Sant Jordi amb tots els companys i companyes mitjançant la **I Edició del Vermut Literari de l'ICALL**. Aquesta iniciativa neix amb la voluntat de fomentar la cultura, la creativitat i la convivència més enllà de l'àmbit estrictament judicial.

L'acte central de la trobada va ser el **lliurament dels premis als relats curts** presentats en el marc de la convocatòria d'aquest certamen literari, impulsat per la Junta de Govern amb la col·laboració de la Comissió de Cultura, com una de les activitats emmarcades en la commemoració dels 175 anys de la constitució del nostre Col·legi.

El jurat del premi va voler destacar l'elevada qualitat de tots els relats presentats i va felicitar els seus autors i autores per la seva participació. Així mateix, va posar en relleu que totes les obres incorporaven, d'una manera o altra, elements vinculats a l'exercici de l'advocacia, fet que va contribuir a enriquir-ne el contingut i l'interès.

En total s'han presentat 9 relats, aquests han estat els **relats premiats:**

Primer premi

- Em dic Kamal i tinc 14 anys. Jaume Belló Miró

Accèssits

- Cançons de lladres i serenos. Josep Lluís Gómez Gusí
- Les mascaretes no són per als enamorats. Alfred Barrau i Güil

Resta de relats presentats

- Rosa dels vents fiscals: Carta nàutica tributària. F. Xavier Alonso Latorre
- La meva ombra. Daniel Fernández Esteban
- Proximitat. David Gil Pujol
- Cinc nenes catalanes. Júlia Laforga Casanovas
- Coses que vaig pensar que mai de la vida passarien. Azucena López Tiestos
- Abisme. Joana Sendra Ferrer

▲ Jaume Belló.

▲ Josep Lluís Gómez.

▲ Alfred Barrau.

TORNAR AL SUMARI

Em dic Kamal i tinc 14 anys

Jaume Belló Miró

–I com va ser que els nostres germans grans van perdre les ungles dels peus, Najib?

–Ara calla, ja no és moment d'explicar més històries.

–Però és que així em passa el temps més de pressa. –Es queixà Kamal, amb les falanges de totes les extremitats entumides de tant fer força sobre la roda de recanvi d'aquell camió sota el que portaven viatjant ja al voltant d'unes quatre hores. Cap dels dos duia rellotge, el que tenien, que havia sigut del seu pare, el van vendre per poder-se "pagar el viatge". Najib comptava el temps que havia transcorregut des que havien sortit de l'aigua salada tenint en compte el moviment que anava fent el sol i sabent que anaven sempre direcció nord.

Només feia una setmana que havien marxat de casa de la seva mare i ella ja sentia com si un sogall li estirés del melic. No estirava cap endins com havia notat en tots els embarassos, era diferent; no era un dolor fort però cada cop tibava més, com si l'estiressin de més lluny. La Hannah estava tranquil·la. *"Mentre tibi és que estan movent-se"* -pensava cada cop que sentia una estrebada forta. Sabia que allà al Rif no hi tenien res a fer els seus fills, cap oportunitat de sobreviure envoltats de tantes plantes de droga i amb tota aquella misèria que els pujava per les ungles dels peus i començava a rosegar la carn per dessota; però cada cop que li va dir adeu a un dels seus fills se li havien assecat els ulls i, secretament, s'enganyava a si mateixa pensant que hauria preferit tenir-los allà cultivant herba.

–Quan arribem, jo sortiré per aquesta banda i distrauré als policies... –li explicà un altre cop Najib al seu germà.

–I jo he de córrer per l'altra banda sense mirar enrere i intentar arribar fins a una ciutat que es diu Lleida i dir al primer policia que em trobi el meu nom i que soc menor; ja ho he entès, que no soc tonto.

En Kamal només tenia 14 anys però sabia, per les històries que li havia explicat en Najib, que molts altres abans que ells ho havien intentat i que no tots se n'havien sortit. Perquè la vida és així i el món té una mena de llei que selecciona els qui han de continuar explicant històries i els qui no. Això els explicava sempre la seva mare. El record sentit de la seva mare va portar Kamal a aquelles nits on tots els germans seien junts i la mare els explicava les lleis de la vida, que s'assemblaven tant a les pelis de terror que algun cop veien a la tele de la botiga del gallinaire.

Li va semblar sentir la Hannah dient: *"Heu d'anar explicant les vostres histories a qui conegueu per tal que perduri la memòria de la família; si arriba un moment que us cauen les ungles dels peus, les històries desapareixeran".*

La Hannah va sortir a coure el pa que havia pastat aquella matinada al forn que construí la seva besàvia feia gairebé 100 anys i on feien l'únic aliment que podien consumir. Durant molt de temps les dones de la família van abastir de pa als espanyols que hi havia al Himayat, mentre els homes anaven i venien, sense ofici conegut. Quan agafava la pala per enfornar, li va semblar que aquella mena de soga que li sortia del melic es destrenava i li començava estirar cap a dues direccions diferents: una cap a cada banda. Una de les puntes li causava un dolor inexplicable, l'altra va arribar a no fer-li mal, tot i que la Hannah en notava la fermesa de la tibantor, i somreia mentre esperava que el pa s'acabés de fer i donava pit a la petita de casa, aquella que mai marxaria del seu costat, no com havien fet els seus quatre fills mascles.

–Em dic Kamal, tinc 14 anys i estic sol... I el policia li va posar una manta damunt la seva pell clara i el va portar cap a un centre on van començar una sèrie de tràmits perquè es pogués quedar i aprengués català i tingués roba per vestir-se. Allà va conèixer la Rachida, una noia d'origen magrebí que vivia a Lleida i que els explicava com funcionaven les habitacions, els menjars, les coses que havien d'aprendre per saber desenvolupar-se amb tot el que els vindria de nou en aquesta ciutat. I també va conèixer la Júlia, una advocada que els va acabar d'ensenyar com funcionaven les coses d'acord amb la llei. Aquest aprenentatge de la llei va sorgir de cop, el primer estiu que la calor s'enganxava a la pell. En Kamal i els seus companys d'habitació anaven despullats a la cambra i el veïnatge del pis del davant es va queixar a la policia per escàndol públic. Aquell cop, la Júlia els va explicar, a ell i a tot un grup de nois, que aquella era la seva casa i podien anar despullats a les seves habitacions perquè qui estava muntant un escàndol públic eren les veïnes espiant a menors. Tot i així, els va suggerir portar banyador encara que estiguessin a la seva cambra. També els va explicar que si s'atansaven a alguna persona per demanar o preguntar, ho fessin deixant una mica de distància perquè la gent no s'espantés, *"És una llei natural que molta gent no coneix aquesta de la distància."* –explicà la Júlia. I que en diferents parts del món la gent té uns costums molt diferents respecte a la distància i al contacte corporal. Això al Kamal li va semblar molt estrany però en poc temps va poder comprovar i va entendre que molta gent té por dels nois joves i sol allunyar-se'n. La Júlia li va caure molt bé, era una senyora que deia paraules molt difícils però que al Kamal li semblaven interessants un cop li explicaven el que volien dir: Proxèmica, Legislació, Jurisprudència, Estatut Jurídic d'Estranger, Resiliència, Coherència. Li preguntava el significat de totes les paraules i algun cop les feia servir. I sempre li consultava coses sobre la feina d'advocada, *"Quants anys has estudiat?" "Quants diners et va costar estudiar?" "Hi ha moltes dones estudiant el mateix que tu?" "I de seguida vas trobar feina?" "Segur que cobres molts diners, amb una feina tan difícil i on has hagut d'estudiar tant!"*. Cada cop que sentia aquesta darrera afirmació la Júlia se'n reia i el noi no entenia el perquè.

–A mi m'agradaria ser advocat i poder ajudar a altres persones com ho fas tu!

–Ho faries molt bé, Kamal, i trobaries feina ràpid. –li va respondre ella.

En dos anys, el Kamal va aprendre moltes històries, molt diferents de les que li explicava el seu germà Najib, i encara més de les que havia après de la seva mare. Va aprendre a parlar, gràcies a la Rachida i a la Júlia, amb la gent de la ciutat en una llengua que sabia que existia però que mai havia sentit i que era molt diferent a aquelles paraules que havia après la seva mare per parlar amb els espanyols. En Kamal somreia sempre que li presentaven algú nou i transmetia una felicitat

TORNAR AL SUMARI

que la gent que el coneixia trobava estranya en un noi amb la seva història. En Kamal explicava el seu viatge amb alegria, amb un sentiment de gratitud en haver pogut sortir d'un món que només vivia de la droga que tan espantava la seva mare i que se li hauria menjat la carn de sota les ungles dels dits; i resava pel seu germà dues vegades al dia: al migdia i a la tarda; i en sortir i pondre's el sol ho feia per la seva mare i per la seva germana petita. La primera pregària no la podia fer mai perquè, de matinada, tenia tanta son i el llit on dormia era tan còmode que no havia sigut capaç de llevar-se per resar cap dia d'ençà que havia arribat.

–Em dic Omar, tinc 17 anys i estic sol... Però el policia va mirar amb desconfiança aquelles galtes tan peludes i el va portar a que li fessin unes proves que van determinar que el noi, de pell més bruna que la del seu germà, mentia. Llavors van començar una sèrie d'històries molt diferents de les del seu germà, sense la Rachida per explicar-li com tirar endavant. I sense la Júlia.

A partir d'aquell moment, en Najib va decidir que era millor dir-se Omar perquè s'adonava que el seu nom l'escriuria la policia en alguns papers i no volia que la seva mare ni el seu germà pensessin que era un delinqüent.

En aquell precís instant, la soga del melic de la Hannah es va trencar d'un dels caps i, en sentir-se estirada només d'una banda, va començar a encorbar-se-li l'esquena, de la mateixa manera que li havien caigut les espatlles a l'alçada del ventre aquella setmana que no va parar de suar sang, quan els seus dos fills més grans van decidir marxar en pastera. Als seus 37 anys, en pocs segons, el seu cos es va tornar com el d'una àvia a punt de començar el viatge per abandonar el món. I va pensar que no estaria banyada, amortallada i acompanyada de la seva comunitat, perquè no havia tingut contacte amb ningú des que el seu marit la va abandonar feia tres anys, 9 mesos abans que marxessin els seus dos primers fills, i el dia després de parir la darrera filla.

Mentre en Kamal estudiava com fer mobles de fusta en un taller al que l'havien portat des del centre on estava residint, en Najib va anar pobrevivint com podia. El canvi de nom el va protegir de la fugida del centre i de la policia, però també esborrava el seu passat, la seva història; així va creure que era millor continuar, si més no fins a poder recuperar el nom que li havia posat la seva mare. Omar va funcionar prou bé, la gent el podia recordar més fàcilment.

Les coses, però, se li van posar molt difícils a en Najib - Omar. No volia vendre drogues ni robar, la seva mare s'hauria avergonyit molt si ho hagués fet. Així que va treballar un temps de mecànic; ho feia molt bé però no li pagaven prou perquè el seu cap deia que ensenyar-li com anaven les coses ja era una manera de pagar-lo, i ho va deixar. Va estar treballant un temps a la fruita, compartint un espai amb 9 nois més amb qui no podia parlar perquè eren d'un altre país. Com que va ser el darrer en arribar li va tocar dormir damunt d'una manta al terra, no hi havia suficients matalassos i ell no tenia res de res, havia d'esperar que la brossa fos generosa per oferir-li algun objecte sobre el qual poder dormir.

El Kamal va construir un llit al taller on estudiava, el va fer pensant que quan tornés a veure la seva mare li'n faria un d'igual perquè ella pogués reposar una mica. Al centre li van fer una menció especial a la creativitat, i la Rachida el va acompanyar, tot i que ell ja parlava un lleidatà molt divertit. A la foto que li va fer la premsa se la veu a ella, somrient, i al Kamal sostenint el diploma amb uns ulls oberts i profunds i un somriure que li feia uns plecs a les galtes com si fossin parèntesis.

Mentre la Júlia, que també va buscar-se temps per anar a la presentació, els mostrava la foto que havia fet amb el mòbil, el Kamal, li va dir:

–Ara que treballaré et podré pagar perquè *busquis al meu germà Najib.*

–Més endavant en parlem, ara ves amb els teus companys a gaudir del final de curs! –li va respondre la Júlia.

Però l'endemà mateix, la Júlia va començar una recerca per tots els centres; va trucar a companys i companyes per si la podien informar d'un noi de nom Najib. Els dos nois que va trobar amb aquest nom no eren qui buscava. Semblava que en Najib no hagués passat mai per Lleida.

L'Omar va continuar presentant-se així. Tenia tants problemes per tirar endavant que ni tan sols va preocupar-se de buscar el seu germà petit, també perquè sabia que al Kamal li anirien molt millor les coses de com li anaven a ell. Va treballar una temporada acompanyant un senyor que li pagava el menjar i el deixava quedar-se a casa d'ell, on dormia en un llit. El mateix on dormia el senyor. Al principi només li demanava algun petó i alguna satisfacció sexual innocent, però al cap d'un parell de mesos li va començar a exigir massa coses per a les que en Najib no estava preparat, ni l'Omar tampoc... i no trobava cap altra habitació on poder viure, perquè tenia la pell massa fosca i la barba massa atapeïda.

Va passar moltes nits dormint damunt de cartrons i tapant-se amb papers de diari, fins que va trobar una flassada abandonada en un contenidor. Però la tinta de les noticies dels diaris que es posava per sota la roba per no tenir fred ja se li havia enganxat a la pell. Les paraules li entraren pels porus i van començar a navegar-li per les venes. Al Najib se li apegava la tinta de les fotos al cos i la seva pell, amb tots els ossos que se li començaven a marcar per sota, semblava un mapa rebregat, un àlbum de records que havia vist temps millors. La tinta dels diaris li tatuava la pell i durant un temps es podien llegir paraules als seus braços i algunes imatges de partits de futbol. No va adonar-se que en una de les fotografies que se li enganxaven hi havia el seu germà amb un somriure esplèndid i una altra noia que també somreia; potser tampoc l'hauria reconegut perquè el Kamal s'havia fet gran. Amb el temps, va començar a sentir-se millor, ja no buscava feina, sempre estava en aquell racó on ningú l'enredava i on la policia no el podia trobar. Havia vist les lletres i les fotografies impreses al seu cos i en Najib va atresorar més diaris i es va sentir feliç, perquè imaginava el moment que es trobaria amb el petit Kamal i li podria tornar a explicar històries, totes aquelles històries que ja tenia escrites a la seva pell fosca i als seus músculs que a poc a poc se li anaven convertint en pedres de gel fins que se li van desprendre les ungles dels dits, tenyides d'aquell negre de la tinta dels diaris.

–Has descobert alguna cosa, Júlia? –va preguntar el Kamal mentre entraven amb la resta de nois i la Rachida a celebrar els diplomes de cadascú.

–No, Kamal, si no fos perquè tu em dius que vau viatjar junts, sembla que aquest germà teu no ha existit mai.

Aquella nit va ser tan freda a Lleida que a la Hannah se li va gelar la llet mentre donava popa a la filla petita i la nena començà a plorar.

TORNAR AL SUMARI

ADVOCACIA JOVE

JUNTA ADVOCACIA JOVE DE LLEIDA

SANT RAIMON 2026

El **dijous 29 de gener** vam celebrar la festivitat de Sant Raimon de Penyafort amb una vetllada especial a la Cerveseria Grans Records. L'activitat va consistir en un **tast de cerveses comentat**, durant el qual es van degustar cinc varietats seleccionades especialment per conèixer-ne millor l'estil, el procés d'elaboració i les principals característiques.

La trobada va transcórrer en un ambient distès i de companyonia, afavorint la convivència i l'intercanvi d'experiències entre els companys i companyes de professió.

SOPAR JURÍDIC

El passat **26 de febrer** va tenir lloc el **primer Sopar Jurídic de l'any**. En aquesta ocasió, la convidada va ser la **Sra. Claudia Manchini Vidal**, registradora de la propietat del Registre de la Propietat de Montblanc, que va oferir una xerrada sobre diverses **qüestions d'actualitat relacionades amb l'àmbit registral**. Entre els temes tractats, destaquen el Registre de la Propietat i l'extinció del REM, les notes bàsiques sobre els Números de Registre de Lloguer (NRA), les principals novetats introduïdes per la Llei d'habitatge i la seva incidència en el Registre de la Propietat, així com el funcionament del registre en línia.

La sessió va suscitar un interessant debat entre els assistents, afavorint l'intercanvi de coneixements i experiències, i consolidant els Sopars Jurídics com un espai de formació contínua i reflexió sobre qüestions d'interès per a la professió.

TORNAR AL SUMARI

MILES GLORIOSUS

TEATRE DEL TALIÓN

El Teatre del Talión també es va voler sumar a la celebració dels 175 anys del Col·legi amb **l'estrena**, el passat **20 de febrer**, de l'obra ***Miles Gloriosus***, de Plauto.

Aquesta coneguda comèdia clàssica, escrita l'any 205 aC, relata les peripècies de Pyrgopolynices, un soldat fanfarró i presumptuós obsessionat amb conquerir les dones dels altres. La seva actitud extravagant i ridícula el converteix en objecte de burla de tots els qui l'envolten, especialment de l'astut esclau Palestrió, que, cansat dels excessos del seu amo, idea un enginyós pla amb l'ajuda dels veïns per donar-li una bona lliçó.

L'adaptació presentada pel Teatre del Talión ofereix una versió fresca, divertida i desenfadada del text de Plauto, convertint-lo en un autèntic vodevil ple d'embolics, situacions còmiques, cançons i moments hilarants que van fer gaudir el públic assistent.

Amb aquesta representació, el Teatre del Talión va contribuir de manera destacada als actes commemoratius del 175è aniversari del Col·legi, posant en valor la cultura i les arts escèniques com a espais de trobada i cohesió entre els col·legiats i col·legiades.

TORNAR AL SUMARI

ACTIVITAT COLEGIAL

Taller “Mediació sistèmica: una mirada transformativa del conflicte”, 5 de febrer

Organitzat per les comissions de Mediació i de Formació del Col·legi, conjuntament amb el CEMICALL amb motiu de la celebració el Dia Europeu de la Mediació, el taller va ser impartit per Marta Ponce Mas, consultora i mediadora sistèmica.

Reunió institucional relativa al Servei d’Orientació a la Mediació (SOM), 17 de febrer

Reunió al Col·legi amb l’assistència de representants dels Serveis Territorials de Justícia i del Centre de Mediació del Departament de Justícia, amb la finalitat d’analitzar de manera detallada el funcionament, l’organització i les instal·lacions del Servei d’Orientació a la Mediació a Lleida.

L’objectiu principal de la reunió era establir línies d’actuació que permetin optimitzar els recursos disponibles, reforçar la coordinació institucional i incrementar l’eficiència del servei, amb la voluntat d’oferir una atenció més àgil, propera i eficaç a la ciutadania.

Xerrada “La protecció de dades per a advocats: què cal per complir la llei”, 18 de febrer

Organitzada per l’Advocacia Jove de Lleida amb la col·laboració de la Comissió de Formació del Col·legi, amb la participació de l’advocat Joan Christian Rodríguez y Senz com a ponent.

Concentració Passarel·la al RETA, 20 de febrer

L’advocacia lleidatana també es va sumar a la convocatòria estatal de concentracions el 20F davant les seus del PSOE arreu del país per demanar una jubilació digna a través de la integració en el Règim Especial de Treballadors Autònoms.

Jornada informativa sobre la implantació dels Tribunals d’Instància i Serveis Comuns a Lleida, 24 de febrer

Organitzada conjuntament amb el Col·legi de Procuradors amb la finalitat que la secretaria coordinadora provincial de Lleida, Lidia Urrea Marsal, ens informés sobre el funcionament dels Tribunals d’Instància, principals novetats i canvis operatius introduïts arran de l’entrada en vigor d’aquests, segons la Llei 1/2025, de 2 de gener, de mesures en matèria d’eficiència del Servei Públic de Justícia.

TORNAR AL SUMARI

XIII Jornada Derecho Deportivo Lleida, 26 de febrer

El Col·legi va acollir una nova edició d'aquesta jornada organitzada per Sports Law Alumni i l'Asociación Española de Derecho Deportivo, centrada en el risc i la responsabilitat en events esportius.

VI Jornada "Dona professional: una carrera de fons", 6 de març

La degana i les diputades de la Junta van assistir a una nova edició d'aquesta jornada amb motiu del **Dia de la dona treballadora**, coorganitzada pel Col·legi d'Economistes de Catalunya, el nostre Col·legi i el Col·legi de Graduats Socials amb la col·laboració de la Facultat de Dret, Economia i Turisme de la UdL. La diputada sisena, Carla Mas, va estar una de les ponents de la jornada.

La Comissió Permanent del Consell de l'Advocacia Catalana es reuneix amb el president del Parlament, 9 de març

Durant la trobada, a la que també va assistir la nostra degana, es van compartir reflexions sobre els principals reptes de la justícia, el paper de l'advocacia en la defensa dels drets de la ciutadania i la necessitat de reforçar els espais de diàleg entre institucions.

També es van abordar possibles vies de col·laboració institucional entre el Parlament i l'Advocacia Catalana.

Conveni Col·legi amb Banc de Sabadell, 24 de març

Reunió al Col·legi amb representants del Banc Sabadell per la signatura del conveni entre ambdues entitats. Amb aquest conveni els companys podrem gaudir d'avantatges com a professionals.

Sessió formativa "Justícia de pau i de proximitat", 27 de març

La degana, Antonieta Martí, va assistir a la sessió que es va celebrar als Serveis Territorials de Justícia a Lleida i que va tractar de la implementació de les Oficines de Justícia en els Municipis a Lleida.

TORNAR AL SUMARI

Reunió de la Comissió Mixta Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Col·legi de l'Advocacia de Barcelona i Consell de l'Advocacia Catalana, 30 de març

La finalitat d'aquesta Comissió és constatar els problemes o incidències que els advocats i advocades puguin haver tingut en els jutjats o tribunal. La nostra degana, com a responsable de la Comissió de Relacions amb l'Administració del Justícia del Consell, també va estar present en la reunió.

Assemblea General Ordinària, 31 de març

Celebració a la sala d'actes del Col·legi de l'Assemblea per l'aprovació dels comptes col·legials corresponents a l'exercici 2025 i informe de les activitats col·legials de l'any 2025.

Concentració Passarel·la al RETA 1x1 per a tots, 10 d'abril

Concentració d'advocades del nostre Col·legi davant la seu del principal partit a l'oposició perquè faciliti l'aprovació de la passarel·la al RETA per garantir el dret a la jubilació del nostre col·lectiu.

I Jornadas de Métodos Adecuados de Solución de Controversias, 16 i 17 d'abril

La diputada segona, Anna Llauradó, va assistir a les Jornades que es van celebrar a la seu del Consejo General de la Abogacía, sota el lema "Una Abogacía más eficiente a través de los MASC". Jornades adreçades a advocats, mediadors i professionals del dret interessats en la resolució alternativa de conflictes.

Reunió al Col·legi amb el subdelegat del Govern a Lleida, 17 d'abril

Reunió per parlar sobre el procés de regularització d'immigrants, el Col·legi ha manifestat la importància de comptar amb advocats especialitzats en estrangeria per dur a terme aquest tràmit amb garanties.

Per part del Col·legi han assistit a la reunió la degana, la diputada cinquena i membres de la Comissió drets humans i estrangeria.

Presentació dels resultats de la implantació del Pla de Xoc contra la Multireincidència, 24 d'abril

La diputada segona, Anna Llauradó, va assistir a l'acte celebrat al Palau de la Generalitat.

Durant la presentació es va posar de manifest un increment exponencial de les sentències contra persones multireincidents. L'any 2025 es van dictar 1.380 sentències més que el 2024, fet que representa un augment del 40% en el nombre de delinqüents condemnats.

1a Caminada de l'Advocacia de Lleida, 26 d'abril

Organitzada per la Comissió de Cultura del Col·legi, per tal gaudir de la natura i la conversa amb els companys i família, el recorregut ha estat de Mollerussa al Salt del Duran, en total uns 9 km.

Reunió de treball a la Paeria, 28 d'abril

La degana, Antonieta Martí, i la diputada cinquena, Almudena Gonzalez, van mantenir una reunió de treball amb l'alcalde, Fèlix Larrosa, i el regidor d'Acció i Innovació Social, Carlos Enjuanes.

Finalitzada la reunió, **l'alcalde va fer lliurament d'una placa commemorativa amb motiu del 175è aniversari del Col·legi**. La degana en nom de tots els companys va agrair aquest reconeixement.

Presa de possessió de la comissària provincial de Lleida, 29 d'abril

La degana, Antonieta Martí, i la diputada tercera, Celia Martínez, van assistir a la presa de possessió de la comissaria cap provincial de la Policia Nacional a Lleida, la Sra. María Pilar Callejero, primera dona que ocupa aquest càrrec a la província de Lleida, l'acte va tenir lloc a la Subdelegació del Govern a Lleida.

TORNAR AL SUMARI

MUTUALITATS ALTERNATIVES I INTEGRACIÓ AL RETA: contribuitat, igualtat i inseguretat jurídica en la tramitació parlamentària

EVA RAMON ESTEVE

Comissió DDHH ICALL

La reforma del règim de les mutualitats alternatives prevista en la modificació del Text Refós de la Llei General de la Seguretat Social ha situat novament al centre del debat una qüestió estructural del nostre sistema de previsió social: el tractament jurídic dels professionals col·legiats que, durant dècades, han complert l'obligació de protecció social mitjançant mutualitats habilitades legalment, Mutualidad de la Abogacía i Alter Mútua, com a alternatives al Règim Especial de Treballadors Autònoms (RETA).

No ens trobem davant un col·lectiu, el dels advocats, que hagi quedat al marge del sistema públic per voluntat pròpia ni davant situacions d'inactivitat contributiva. L'exercici professional exigia necessàriament l'alta bé al RETA, bé a la mutualitat corresponent. L'alternativitat, abans de 1995, no existia, només teníem la possibilitat d'incorporar-nos a una mutualitat, era d'obligat compliment, la previsió social exigida per poder exercir. Aquest element és essencial per entendre la naturalesa del conflicte actual: els mutualistes han cotitzat, han aportat i han organitzat la seva vida professional dins un marc legalment establert per l'Estat.

La problemàtica es manifesta amb especial intensitat arran de la reforma de 1995, que va imposar el pas d'un sistema de capitalització col·lectiva —i en alguns casos de repartiment— a un model de capitalització individual. La transició no es va produir de manera homogènia ni simultània en totes les mutualitats. En molts supòsits, el capital inicial reconegut als mutualistes va ser inferior a les aportacions realitzades fins aleshores, sense actualització

ni rendibilitat acumulada. A això s'hi han afegit diferències notables de gestió i rendibilitat entre entitats, integracions de mutualitats amb problemes de solvència i, en determinats casos, una erosió progressiva dels fons acumulats.

La conseqüència és que el capital reconegut a cada mutualista no reflecteix necessàriament l'esforç contributiu efectiu realitzat al llarg de la seva vida professional. El resultat final depèn en bona mesura de factors estructurals aliens a la voluntat del professional: decisions legislatives, canvis de model de capitalització, polítiques internes de gestió i rendibilitat de cada entitat. Aquesta circumstància és determinant a l'hora d'avaluar les propostes legislatives actuals.

La proposta defensada pel Grup Socialista articula la integració mitjançant un mecanisme de "compra de cotitzacions", utilitzant els fons acumulats a la mutualitat per adquirir cotitzacions al RETA, limitades a bases mínimes. Des d'una perspectiva tècnica, aquesta solució presenta dificultats rellevants. En primer lloc, assimila la situació dels mutualistes a la de col·lectius que no havien cotitzat al sistema públic, quan aquí existeix una trajectòria contributiva continuada, encara que articulada en un règim alternatiu legalment reconegut. En segon lloc, utilitza com a únic criteri de conversió el capital acumulat, que —com s'ha exposat— no és un indicador fidel de l'esforç contributiu real.

Aquesta opció pot generar una desigualtat material incompatible amb l'article 14 de la Constitució. Es produeix una diferència respecte dels autònoms integrats directament al RETA, respecte dels mutualistes que en el passat ja van ser integrats amb reconeixement de períodes i, fins i tot, entre mutualistes segons la mutualitat de procedència. El criteri econòmic pur consolida desigualtats estructurals derivades de la mateixa configuració històrica del sistema.

Al mateix temps, es posa en tensió el principi de contributivitat que inspira el nostre model de pensions. Si el dret prestacional es fonamenta en el temps i la quantia de les cotitzacions efectuades, la manca de reconeixement del temps efectivament treballat i aportat sota un règim legalment vàlid trenca el nexe entre contribució i protecció. El problema no és merament formal; és substancial. Quan el resultat pràctic es tradueix en pensions clarament insuficients, es planteja també la compatibilitat amb el mandat de suficiència de l'article 41 de la Constitució.

En contraposició, la proposta coneguda com a "**passarel·la 1x1**" planteja un mecanisme d'integració excepcional i voluntària basat en el reconeixement íntegre dels períodes d'adscripció mutualista. El principi és simple en la seva formulació, però complex en la seva articulació tècnica: un mes aportat equival a un mes cotitzat. Les aportacions anuals es convertirien en bases de cotització equivalents aplicant els tipus vigents en cada moment, amb aplicació de la base mínima quan el resultat fos inferior a aquesta, i amb transferència dels drets econòmics a la Tresoreria General de la Seguretat Social. Aquesta solució manté la coherència amb el principi contributiu i evita que les desigualtats de gestió es traslladin automàticament al sistema públic.

Tanmateix, més enllà del debat tècnic sobre el model d'integració, s'ha incorporat un element de notable rellevància institucional: la situació actual de la tramitació parlamentària. Malgrat que la proposta ha estat treballada i debatuda en comissió amb participació dels diferents grups polítics, no s'està impulsant la seva elevació al Ple per a votació definitiva. Aquesta inacció no és neutra des del punt de vista jurídic. El transcurs del temps produeix efectes reals: professionals en actiu accedeixen a la jubilació i passen a la condició de passius sense que s'hagi establert un marc clar d'integració.

La dilació en l'adopció d'una decisió legislativa en una matèria que afecta directament drets de jubilació incideix en el principi de seguretat jurídica consagrat a l'article 9.3 de la Constitució. La celeritat normativa és especialment exigible quan es tracta de drets prestacionals que condicionen l'organització vital i econòmica dels ciutadans. A més, el retard pot generar una desigualtat temporal difícilment justificable: mutualistes en situacions idèntiques poden veure's sotmesos a règims diferents simplement pel moment en què assoleixen la condició de jubilats. Cal tenir present que cada advocat accedeix a la condició de passiu en funció de l'edat legal de jubilació que li sigui aplicable, situada actualment en un interval que oscil·la aproximadament entre els 65 i els 69, aquesta franja respon a la flexibilitat pròpia del sistema de capitalització individual, l'edat d'accés a la prestació de jubilació ve determinada pels estatuts i condicions contractuals de cada entitat.

Aquesta circumstància pot afectar també la confiança legítima dipositada pels professionals en el marc normatiu vigent. Durant dècades, l'Estat va habilitar i tolerar un model l'alternativitat sense establir mecanismes clars de reconeixement futur dels períodes d'adscripció. La correcció legislativa no constitueix un privilegi retroactiu, sinó una eventual restauració de coherència sistèmica. El manteniment indefinit de la incertesa, en canvi, consolida una situació que pot esdevenir estructuralment injusta.

En definitiva, la integració dels mutualistes alternatius al RETA no és una qüestió sectorial ni merament política. Afecta principis nuclears del nostre ordenament: igualtat material, contributivitat, suficiència de les pensions, seguretat jurídica i confiança legítima. El legislador es troba davant una decisió que determinarà si el sistema opta per preservar formalment un model alternatiu amb resultats desiguals o per restablir la coherència interna del sistema públic de protecció social.

La resposta no pot ajornar-se indefinidament sense conseqüències. En matèria de pensions, el temps no és un factor neutre: transforma drets potencials en situacions consolidades i pot convertir una qüestió de reforma en un problema d'irrevocabilitat. És precisament aquí on el debat tècnic es converteix en una exigència institucional.

TORNAR AL SUMARI

CENS COL·LEGIAL

Altes i baixes de l'1 de gener al 30 d'abril de 2026

ALTES EN EXERCICI

2311 Andreia Aurelia Raducanu Scarlat

2406 Ilennia Pascal Sans

2407 Anna Neus Vallverdú Cortada

2409 Elena Rodríguez Rodríguez

2410 Jordy Andreé Díaz García

2414 Guillem Coyo Puyal

2415 Martina María Melgar Fernández

2416 Jordi Xavier Tendero Navarro

ALTES SENSE EXERCICI

2408 Laura Fortuny Colell

2411 Carles Lladó Riquelme

2412 Sara Ana Piminchumo García

2413 Brando Ramiro Piminchumo García

PASSEN A NO EXERCENT

266 Ignacio Sáenz de Buruaga Marco

171 Josep Maria Moragues Serna

2382 Alejandro Gan Valenti

902 Maria Lourdes Gonzalez Buen

2349 Raquel Gomez Ortiz

713 Maria Jose Massana Esteve

1318 Marta Vela Eguren

1903 Francesc Liñan Planes

407 Jordi Obiols Ysac

2530 Sara Gabarro Auger

491 Ferran Guiu Modol

BAIXES

1730 Carme Benac Iglesias

1356 Esmeralda Caselles Fontanet

1336 Ramon Morell Gasso

1818 Sergio Sales González-Palacio

2162 Fernando Vicente Cases Cristofol

2341 Andrea Borza Albu

201 Pere Blasco Balaguero (†)

686 Eduard Montiu de Nuix (†)

1991 Marta Vidal Florejachs

EN RECORD DELS COMPANYS QUE ENS HAN DEIXAT

El nostre afectuós record pels companys que ens han deixat i la seva família:

Pere Blasco Balaguero, col·legiat no exercent (2 de febrer de 2026)

Eduard Montiu de Nuix, col·legiat no exercent (18 de març de 2026)

TORNAR AL SUMARI

XXVII Edició Premi "Lo Canyeret" d'articles jurídics

La revista LO CANYERET, amb la finalitat de promoure la difusió jurídica i estimular l'estudi del dret, convoca la XXVII Edició del Premi Jurídic "Lo Canyeret" corresponent a l'any 2026 d'acord ambles següents bases:

1. Dotació

La dotació d'un premien metàl·lic de 1.200 €.

2. Participants

Tots els articles presentats a la revista "Lo Canyeret" durant l'any 2026 escrits per llicenciats o graduats en dret i estudiants del Máster en Advocacia i Procura.

3. Recepció i publicació

Els articles es presentaran al registre del Consell Editorial, ubicat a la seu del Col·legi de l'Advocacia de Lleida, bé personalment o per correu electrònic, s'acusarà rebut del lliurament de l'article amb el número de registre corresponent.

El Consell Editorial està facultat per no publicar aquells articles que no s'ajustin a les bases establertes o no reuneixin mèrits suficients.

4. Requisits

Els articles presentats hauran de ser inèdits i d'interès general en relació amb qüestions jurídiques. Redactats en llengua catalana o castellana.

Els escrits es presentaran a doble espai i en fulls de format DIN A4. Hauran de tenir una extensió màxima de 2.400 paraules. Es poden presentar també en suport magnètic i en un format compatible amb els programes de tractament de textos més estesos a Espanya. L'autor de l'article remetrà una fotografia format carnet a fi de ser publicada juntament amb aquest.

5. Jurat i veredicte

El Jurat, a qui correspondrà el veredicte del premi, serà designat perla Junta de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Lleida. Les seves decisions seran preses per majoria simple de vots, decidint en última instancia el vot de qualitat del seu President.

El veredicte i el lliurament del premi es farà públic durant la festivitat del nostre patró Sant Raimon de Penyafort 2027.

Prèviament, es comunicarà la data exacta, el lloc i l'hora del lliurament del premi.

6. Acceptació de les bases

La participació en la present convocatòria suposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases.

TORNAR AL SUMARI

Terminologia bàsica en matèria de discapacitat: errors comuns i recomanacions

No diem/escrivim...	*sinó...*
àmbit ~~**sòcio-sanitari**~~	àmbit **sociosanitari**
~~**assistir a**~~ la persona amb discapacitat	assistir la persona amb discapacitat *Nota: en aquest context, el complement directe del verb 'assistir' designa la persona i no va introduït per la preposició 'a'.*
~~**auto-curatela**~~	**autocuratela**
~~**guàrdia**~~ de fet	**guarda** de fet
mesures de ~~**recolzament**~~	mesures de **suport**
~~**monitorar / monitoratge**~~	**supervisar** / **supervisió** *Nota: si bé els mots 'monitorar' i 'monitoratge' s'han acceptat en català en el camp de les ciències de la salut, els termes propis de l'àmbit de l'assistència personal són 'supervisar' i 'supervisió'.*
~~**movilitat**~~	**mobilitat**
~~**nombrament**~~ de persona assistent	**nomenament** de persona assistent **designació** de persona assistent
~~**otorgar**~~ poders / ~~**otorgament**~~ de poders	**atorgar** poders / **atorgament** de poders
persona ~~**amb diversitat funcional**~~	persona **amb discapacitat** (vegeu apunt més avall)
persona ~~**depenent**~~	persona **dependent**
~~**proveïment**~~ de suports/mesures de suport / ~~**previsió**~~ de suports/mesures de suport	**provisió** de suports/mesures de suport *Nota: si bé el mot 'proveïment' també és correcte en català, la normativa empra preferentment 'provisió' a l'hora de referir-se als suports.*
~~**remanent**~~	**romanent**
~~**rendir**~~ comptes	**retre** comptes *Nota: si bé el verb 'rendir' és correcte en català, a l'hora de designar la idea de 'presentar un estat justificatiu d'una gestió administrativa' és preferible la combinació lèxica 'retre comptes'.*
~~**salvaguàrdia**~~	**salvaguarda**

Apunt sobre el terma persona amb discapacitat

Actualment, el terme que gaudeix de més consens per fer referència a les persones que experimenten alguna limitació en interactuar amb els seus factors contextuals és *persona amb discapacitat*. Aquest terme va ser promogut per l'Organització Mundial de la Salut en la Classificació internacional del funcionament, de la discapacitat i de la salut (CIF-2001) amb l'objectiu d'evitar l'ús d'altres termes que poden estigmatitzar i etiquetar. Aquesta classificació exclou explícitament la denominació *minusvàlid* o *minusvàlida*, per la seva connotació pejorativa, i també deixa enrere el mot *discapacitat* o *discapacitada* (com a substantiu), per tal de posar el focus en l'individu més enllà de la seva condició de salut.

La terminologia promoguda per la CIF-2001 es va consolidar amb la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, aprovada el 2006, i es troba incorporada a la normativa autonòmica i estatal, com és el cas de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, el Decret 156/2014, de 25 de novembre, del Consell de la Discapacitat de Catalunya, la Llei 13/2014, del 30 d'octubre, d'accessibilitat, el Reial decret legislatiu 1/2013, de 29 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei general de drets de les persones amb discapacitat i de la seva inclusió social, i la Llei 8/2021, de 2 de juny, per la qual es reforma la legislació civil i processal per al suport a les persones amb discapacitat en l'exercici de la seva capacitat jurídica, entre d'altres.

Cada vegada més, *persona amb discapacitat* conviu amb una altra denominació també considerada respectuosa, que és *persona amb capacitat modificada jurídicament*, en el cas de les persones que s'han sotmès a un procés judicial a aquest efecte.

Per a més informació sobre les denominacions adequades i no adequades per fer referència a les persones amb discapacitat, podeu consultar la *Guia de llenguatge inclusiu en el tractament de persones amb discapacitat*.

Servei Lingüístic del CICAC

[Data d'elaboració: desembre 2025]